

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 15 ЛЮТОГО 2008 РОКУ ЧИСЛО 7 VOL. CXV FRIDAY, FEBRUARY 15, 2008 No. 7

НА ТЕМИ ДНЯ

Газова проблема ніби відступила

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Офіційна візита Президента України Віктора Ющенка до Москви відвернула погрозу російської державної компанії „Ґазпром" припинити постачання газу в Україну у вівторок, 12 лютого, саме в день українсько-російських переговорів на найвищому рівні, якщо до 6-ої год. вечора того дня Києва не надійде борг за вже спожитий газ – 1.5 млрд. дол.

На спільній пресовій конференції відразу після тригодинної розмови керівників обох держав Президент Росії Володимир Путін повідомив, у загальних словах, що Росія й Україна дійшли згоди в питанні газу і домовилися про принципи співробітництва на 2008 рік і на наступні роки.

Президент В. Ющенко, добре знаючи, що вся Україна чекає від нього і позитивної, і якомога докладнішої інформації, уточнив, що його країна невідкладно заплатить за спожитий в 2007 році газ, але за ціною 2007 року. Це мало б означати розв'язку проблеми, що загрожувала українській економіці і буквально за останній тиждень встигла відновити старі київські міжпартійні і міжвладні протистояння.

Однак, очевидно, українське суспільство вимагатиме від В. Ющенка дальших уточнень, бо залишається незрозумілим, як взагалі виникла ця проблема, що і хто за нею стоїть. І якою насправді є ця проблема – фінансово-

(Закінчення на стор. 3)

Президент В. Ющенко в Москві: „Ми готові до діялогу"

Президент Росії Володимир Путін (зліва) і Президент України Віктор Ющенко 12 лютого у Москві. Фото: Прес-служба Президента України

МОСКВА. – У вівторок, 12 лютого, в російській столиці відбулися переговори Президента України Віктора Ющенка з Президентом Росії Володимиром Путіним. На них також були присутні з української сторони – заступник голови Секретаріяту Президента Олександер Чалий і Посол України в Росії Олег Дьомін, з російської – помічник Президента Сергій Приходько і Посол Росії в Україні Віктор Черномирдін.

На початку зустрічі В. Ющенко сказав, що сподівається на обговорення найважливіших для обох сторін питань двостороннього співробітництва, котрі становитимуть основу Пляну дій „Україна – Росія" до 2009 року. „Ми готові до діялогу", – ствердив український керівник і запевнив, що для України Росія була, є і буде стратегічним партнером. Серед питань, які належить вирішити, В. Ющенко назвав розмежування Керченської протоки, акваторії Озійського і Чорного морів, демаркацію кордону і вреґулювання термінів дислокації російської Чорноморської фльоти на українській території.

Зі свого боку, В. Путін підтвердив, що „Україна – найважливіший торговельний партнер Росії" і що справді зібралося багато питань для практичного вирішення. До них, на його думку, передусім належить товарообіг між двома країнами та кооперування зусиль у галузях літакобудування і космосу, але на першому пляні – „реалізація великих проєктів у паливно-енерґетичному комплексі, яка не тільки зміцнить російсько-українські зв'язки, але й стане внеском в европейську інтеґрацію".

В. Путін привітав приїзд В. Ющенка до Москви: мовляв, візита вібулася „незважаючи на внутрішньополітичну ситуацію в Україні". Очевидно, він мав на увазі не тільки бездіяльність Верховної Ради через її заблокування депутатами від фракції Партії Реґіонів і комуністами, але й загострення газової проблеми в Україні.

Тим часом закордонні коментатори пов'язують виникнення цієї проблеми з неґативною реакцією Москви на зближення України з Европою. Наприклад, експерт з лондонського журналу „Економіст" Едвардс Лукас сказав того ж дня, у вівторок, в інтерв'ю для

(Закінчення на стор. 3)

Верховна Рада України перебуває в бльокаді

Бльокування президії Верховної Ради фракцією Партії Реґіонів 12 лютого. Фото: УНІАН

КИЇВ. – 12 лютого опозиція заблькувала роботу Верховної Ради України, вимагаючи проведення референдуму щодо вступу в НАТО до моменту приєднання України до Пляну дій з набуття членства в альянсі (ПДЧ). Коаліція наполягає, що такий референдум доречно провести тільки після виконання Україною ПДЧ. Представники опозиції внесли до сесійної залі 20 жовтих та блакитних повітряних кульок з написом „НАТО – ні!". Поблизу своїх робочих місць депутати опозиції встановили 15 прапорів України. Голова Верховної Ради Арсеній Яценюк на своєму робочому місці в сесійній залі був оточений народними депутатами від опозиції.

Раніше депутати Верховної Ради України зняли з порядку денного виступ Президента України Віктора Ющенка з щорічним Посланням до парляменту, який мав відбутися 5 лютого. Виголошення Президентом послання про внутрішнє і зовнішнє становище України перенесено на пізніше у зв'язку із тим, що більшість та опозиція у Верховній Раді не дійшли порозуміння щодо конструктивної роботи парляменту.

До порядку денного було включено питання щодо НАТО, однак профільний комітет, розглянувши три проєкти постанов, не дійшов згоди щодо їхнього тексту. А. Яценюк оголосив про припинення сесії на час консультації провідників фракцій щодо розбльокування роботи парляменту.

На пленарному вечірньому засіданні 12 лютого депутати від фракції Партії Реґіонів (ПР) розбльокували президію і трибуну парляменту лише для ухвалення соціяльних законопроєктів. Вони знову занесли до сесійної залі повітряні кульки з написом „НАТО – ні!", а на місцях депутатів від ПР встановили великі державні прапори. Народний депутат, член фракції ПР Ярослав Сухий 13 лютого повідомив, що ПР має намір продовжити бльокування роботи Верховної ради України, допоки не буде включено до порядку денного постанову ПР щодо НАТО. Він зазначив, що розбльокування на кілька годин роботи парляменту 12 лютого було помилкою.

Опозиція наполягає, аби до проєкту постанови було включено положення, згідно з яким всі дії щодо вступу України до альянсу, в тому числі і приєднання до ПДЧ, ухвалювалися за результатами референдуму.

Напередодні А. Яценюк на погоджувальній раді провідників фракцій та голів комітетів парляменту запропонував розглянути питання щодо проведення референдуму після Бухарестської зустрічі НАТО у квітні і перед рішенням уряду щодо приєднання до ПДЧ. За його словами, згідно з Конституцією України, саме уряд має звернутися з даною пропозицією, а вже після цього парлямент може розглянути питання щодо прийняття рішення про проведення референдуму щодо НАТО. *(ББС, УНІАН)*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Як Україна оцінює діяльність Юлії Тимошенко

КИЇВ. — Більше половини населення України – 52.7 відс. схвалює дії Юлії Тимошенко як прем'єр-міністра України. Про це свідчать висліди опитування громадської думки, проведеного компанією „ФОМ-Україна" з 25 січня по 2 лютого. За даними опитування, не довіряють Ю. Тимошенко 33.6 відс. опитаних, важко відповісти – 13.8 відс. Працю прем`єр-міністра добре оцінюють 27.7 відс. опитаних, задовільно – 23.6 відс., погано – 16.3 відс., відмінно – 12.7 відс., дуже погано – 7.2 відс, важко відповісти – 12.6 відс. Крім того, найбільше опитуваних не довіряють екс-прем'єр-міністрові Вікторові Януковичу (32.3 відс.), провідникові Соціялістичної партії України Олександрові Морозові (23 відс.), колишньому Президентові України Леонідові Кучмі (21.9 відс.) голові Верховної Ради Арсеніеві Яценюкові (4.9 відс.). Нікому не довіряють 23 відс. опитаних, всім довіряють – 0.4 відс., важко відповісти – 14.1 відс. Всього опитано 2 тис. осіб. (*УНІАН)*

В Україні розпочався тиждень НАТО

КИЇВ. — 11 лютого почався міжнародний тиждень НАТО. Протягом семи днів на базі Національної академії оборони України військові генерали з країн альянсу читатимуть лекції для українських військовослужбовців та студентів. Курсантів військових університетів та студентів цивільних навчальних закладів передусім цікавить роля країн альянсу у військових акціях і які саме переваги отримає українська сторона від приєднання до пляну дій НАТО. Начальник Національної академії оборони України, генерал Віталій Радецький говорить: „Наші військові критично до цього ставляться. Якщо хтось думає, що тут сліпе копіювання, ні, ні. Є дуже багато корисного у цих питаннях, які там розглядаються. І тоді розширюється кругозір нашого військового, і він зовсім по іншому дивиться на проблеми, які є у них, та порівнює з нашою ситуацією". Основною темою міжнародного інформаційного тижня є виклики безпеки для всіх партнерів альянсу. Попередньо перед зустріччю у Букарешті їх озвучать у Києві 13 представників римського оборонного коледжу НАТО. *(„Німецька хвиля")*

Є. Гофман критикує часту зміну влади в Україні

ХАРКІВ. — Через політичні ризики німецькі підприємці обережно ставляться до діяльности в Україні, заявила 12 лютого, перебуваючи в Харкові, президент Федерального об'єднання німецьких підприємців в Україні Єлена Гофман. Осторога до ведення справ в Україні породжена частими змінами владних політичних сил та політичних впливів. Є. Гофман зауважила, що для великих компаній ці ризики легше долати, а от менші фірми вбачають у них істотну заваду: „І звичайно, середні підприємці дуже обережно ставляться до своїх грошей. І дуже обережно ставляться до того, куди йдуть ці гроші, — я кажу прямо так, як є". Є. Гофман переконана, що нині особливо потребують розширення ділові контакти саме на реґіональному рівні — середньому між рівнями міждержавних взаємин і особистих людських стосунків. Це можливо у здійсненні конкретної спільної справи: німецька сторона пропонує харків'янам свій досвід у модернізації старих житлових будинків, які свого часу були приблизно однотипні та масово зводилися як у східній частині Німеччини, так і в Україні. *(„Німецька хвиля")*

М. Рудьковського заарештовано

КИЇВ. — Суд у Києві 11 лютого постановив замінити підписку про невиїзд на арешт колишнього міністра транспорту Миколи Рудьковського. Суддя пояснив це рішення тим, що М. Рудьковський ухиляється від слідства і порушує підписку про невиїзд, проживаючи не за місцем реєстрації. В рішенні суду зазначається, що М. Рудьковського будуть утримувати в Лук'янівському слідчому ізоляторі. Рішення суду може оскаржуватися впродовж трьох діб. Наприкінці минулого року Служба безпеки порушила кримінальну справу за фактом розтрати майже 400 тис. гривень державних коштів в одній з структур міністерства транспорту і зв'язку. Колишній міністер транспорту буде другим чиновником такої високої ранґи, якого взяли під варту після Помаранчевої революції. Суд визнав – є підстави, щоб заарештувати колишнього міністра транспорту. Це вимога прокуратури змінити М. Рудьковському запобіжний захід з підписки про невиїзд на взяття під варту. Слідчий вважає, що колишній міністер транспорту хотів затягнути розслідування справи і уникнути суду, бо М. Рудьковський відмовлявся ознайомлюватися з матеріялами кримінальної справи і виїжджав з Чернігова, що було йому заборонено. М. Рудьковського затримали біля столичної приватної клініки пізно ввечорі 9 лютого. (*ББС*)

Р. Богатирьова не піде з Партії Реґіонів так просто

КИЇВ. — Секретар Ради національної безпеки й оборони (РНБО) Раїса Богатирьова запевняє, що її членство в Партії Реґіонів не суперечить законодавству і не заважає праці в Радбезі. 11 лютого Р. Богатирьова, коментуючи факт свого призначення на посаду секретаря РНБО і членства в Партії Реґіонів, сказала: „Я не порушую закону України, і закон не вимагає від мене позбавитися членства в партії". Відповідаючи на питання, чи збирається вона в майбутньому відмовитися від членства в партії, Р. Богатирьова відзначила: „Я дуже багато зробила для Партії Реґіонів, щоб на швидку руку вирішувати такі питання. Сьогодні моя партійна належність не заважає мені сумлінно, по державному, виконувати мої обов'язки". 24 грудня 2007 року Президент Віктор Ющенко призначив Р. Богатирьову секретарем РНБО. *(„Українська правда")*

В. Семенюк не хоче йти з Фонду держмайна

КИЇВ. — За словами Олександра Турчинова, першого віце-прем'єра, указ глави держави фактично відновлює на праці трьох заступників голови Фонду державного майна (ФДМ) і повертає повноваження голові ФДМ Валентині Семенюк. „Указ виконуватимемо, хоча ним фактично припинено боротьбу з корупцією у ФДМ і тіньовій приватизації. Сподіваюся, тимчасово", – сказав О.Турчинов 7 лютого. Президент Віктор Ющенко призупинив розпорядження уряду про відсторонення В. Семенюк від виконання обов'язків голови Фонду держмайна. Глава держави вважає, що дії уряду не відповідають Конституції, оскільки до повноважень Кабінету міністрів належить вирішення кадрових питань щодо керівників центральних органів виконавчої влади. А Фонд держмайна, за законом, є державним органом, що здійснює державну політику в сфері приватизації. При цьому О. Турчинов зазначив, що поява Указу не означає протистояння Президента і уряду. Перший віце-прем'єр також зазначив, що указ Президента призвів до появи у ФДМ „двох комплектів заступників", оскільки ухвалені напередодні рішення Кабміну про призначення Андрія Портнова, Сергія Петрашка та Вадима Фесенка залишаються чинними. Звільнення В. Семенюк може спровокувати конфлікт у парляменті, вважає Арсеній Яценюк, наразі проєкт постанови про відставку В. Семенюк з посади голови Фонду держмайна внесено до порядку денного парляменту. 6 лютого уряд своїм рішенням усунув соціялістку В. Семенюк від виконання обов'язків на час службового розслідування її діяльности. В. Семенюк заявила, що не виконуватиме це рішення, бо вважає його незаконним. (*Радіо „Свобода")*

Росія знову лякає Україну економічними утисками

КИЇВ. — Росія може внести зміни у взаємини з Україною у зв'язку з членством України в НАТО, сказав радник-посланник Посольства РФ в Україні Всеволод Лоскутов 7 лютого. Зокрема В. Лоскутов відзначив, що питання вступу України в НАТО є внутрішньою справою України. „Це внутрішня справа України, в яку організацію вступати. Сама Україна повинна робити вибір, і вона його робить, це самостійна держава, і ми його завжди поважатимемо", – сказав він. При цьому представник посольства відзначив, що у Росії також є своя політика і свої інтереси, і у зв'язку з вступом України в НАТО можуть бути зроблені „якісь зміни, у тому числі і в економічній сфері". Це стосується як Військово-промислового комплексу (ВПК), так і військової сфери. „Це вже наше право як самостійної держави", – додав він.

При цьому В. Лоскутов запевнив, що російське підприємництво готово й надалі активно працювати в Україні. (*„Українська правда"*)

Більшість чужоземних працівників у Польщі – українці

ВАРШАВА, Польща. — За офіційними даними міністерства праці Республіки Польща, з чужоземних працівників у Польщі 93 відс. є українцями. Найбільше українці наймаються на сільськогосподарські роботи та будівництво. У сільському господарстві працює 6,689 українців, на будівництві – 6,232 особи. При цьому, як повідомили у Підкарпатському воєводстві, переважна кількість заяв з проханням працевлаштувати їх в Польщі надходить від жителів прикордонних районів Львівської области. *(„Кореспондент")*

У Вільнюсі відбулася зустріч міністрів країн НАТО

ВІЛЬНЮС, Литва. — 7 лютого почалася зустріч міністрів оборони країн НАТО, на якій здійснення міжнародних акцій, а також питання розширення і трансформації альянсу. Міністри також шукали спільне рішення у суперечці щодо відіслання німецьких вояків на південь Афганістану, де точаться бої з талібами. Оглядачі з нетерпінням очікують на зустріч міністра оборони Німеччини Франца Йозефа Юнґа і його американського колеги Роберта Ґейтса. Р. Гейтс вимагає від Й. Юнґа відрядження вояків бундесверу на південь Афганістану. Німецький міністер напередодні наголосив, що близько 200 німецьких вояків залишатимуться лише на відносно спокійній півночі Афганістану. Тим часом США посилюють тиск на союзників. Напередодні Державний секретар Кондоліза Райс закликала НАТО відрядити додаткові підрозділи на південь Афганістану. Того ж дня у Вільнюсі на рівні міністрів оборони відбулося засідання Комісії „Україна-НАТО". Представники оборонних відомств країн альянсу познайомилися з пріоритетами українського уряду щодо двосторонньої співпраці. Україну представляв міністер оборони Юрій Єханурова. Це перша його зустріч з представниками Північно-атлантичного альянсу на посаді міністра оборони. Зустріч міністрів оборони країн альянсу була неформальною. *(„Німецька хвиля")*

Стиль від Першої лейді України

КИЇВ. — На цьогорічному дипломатичному прийнятті, що відбувся минулого тижня, дружина Президента Віктора Ющенка знову підтвердила свій тонкий смак і вміння поєднувати етнічні мотиви з сучасними тенденціями високої моди. Допомогла їй у цьому – вже традиційно – колишня львів'янка, дизайнер Роксолана Богуцька. Передовсім вабили око елементи традиційної буковинської вишивки. Барвисті квіти, всуціль виконані з кораликів, доповнював широкий чорний пояс, також розшитий кораликами. Довгий низ сукні та шарфа – з натурального шовку вишневого кольору, вкритий прозорою сіткою такої самої барви, що додало вбранню урочистости, належної імпрезі. *(„Львівська газета")*

Газова проблема...

(Закінчення зі стор. 1)

економічною чи політичною?

Коли минулого тижня „Ґазпром" так раптом і так гостро порушив питання про українську заборгованість за газ і Президент В. Ющенко переклав відповідальність за розрахунки на уряд, прем'єр Юлія Тимошенко визнала факт півторамільярдної заборгованости, проте, у свою чергу, переклала борг на конто свого попередника Віктора Януковича і його уряду. Ю. Тимошенко готова сплачувати цей борг, але за розрахунками київськими, а не московськими. Річ у тому, що це „заборгування" належить до дуже темних і вкрай заплутаних: „Ґазпром" вимагає від України заплатити за спожитий нею в листопаді і грудні 2007 року газ за ціною вже 2008 року – по 314 дол. за 1 тис. кубометрів газу. Чому – єдиного і вичерпного пояснення не має ніхто. Ніби тому, що посередницька компанія „РосУкрЕнерґо" змушена, в силу певних обставин, подати для України, замість дешевшого середньоазійського газу, якусь частку дорожчого російського.

Проте ця відповідь викликає ще актуальніше запитання: а хто така „РосУкрЕнерґо" і нащо вона потрібна? Чіткої відповіді нема. Всі труться-мнуться, і неможливо визначити, хто й чому зацікавлений в її посередництві. Напередодні парляментських виборів Ю. Тимошенко обіцяла позбутися „РосУкрЕнерґо" і перейти на безпосереднє постачання від „Ґазпрому" до „Нафтогазу України". Коли ж вона стала прем'єром, В. Ющенко не схвалив цього її наміру: мовляв, того, що добре працює, не варто ламати. В тім то й річ, що працює не надто добре: відволікає у власну кишеню грубі гроші, ще й, як ось тепер, раптом вимагає вищу ціну за не її газ. Втім, так і невідомо, хто підвищує ціну – власники „РосУкрЕнерґо", російський „Ґазпром" чи Кремль, який вже навіть стає смішним у своєму бажанні зберегти вплив на Україну і її внутрішню ситуацію. Але ця обставина втішає: те що смішне, перестає бути небезпечним. Саме так інтерпретує ці останні події професор з Університету Дж. Вашінґтона Тарас Кузьо в інтерв'ю для „Голосу Америки": „Часи, коли Росія тиснула на Україну через енерґоносії, вже минули...Ми повинні бути вдячні Президентові Путінові за підвищення ціни, оскільки це змусило Україну зайнятися питанням ефективного використання енергії і зменшило можливість для Росії чинити тиск на Україну".

Ідею розлучення України з „РосУкрЕнерґо" підтримує відомий експерт з Інституту міжнародної економіки Андерс Аслунд: „Купівля нафти та газу повинна відбуватися прозоро. Нема необхідности в таких посередниках, як „РосУкрЕнерґо" – організації, яка лише збирає прибутки. Цього не можна прийняти. І

Секретар Ради національної безпеки і оборони (РБНО) Раїса Богатирьова заявила на брифінгу 11 лютого, що відмова України від послуг „РосУкренерґо" входить до компетенції засновників цієї компанії, а РНБО вивчає можливості диверсифікації джерел постачання природного газу до України. Фото: УНІАН

Юлія Тимошенко, як вона й обіцяла під час передвиборної кампанії, повинна усунути „РосУкрЕнерґо" з ринку".

То усунуть чи ні? Швидше за все – ні. Прем'єр Ю. Тимошенко, котра ніби була категорично налаштована на припинення газового посередництва, в понеділок, 11 лютого, під час зустрічі з дипломатами від країн Евросоюзу, акредитованими в Україні, вже дещо відступила, сказавши, що можна примиритися з існуванням „РосУкрЕнерґо", більшого посередника, а усунути ще одного, меншого – „УкрГазЕнерґо". Аналітики тлумачать ці поступливі слова, як свідчення нової політичної комбінації, обриси якої можуть виявитися найближчим часом. Наприклад, московський оглядач Станіслав Бєлковський стверджує, нібито всередині „Ґазпрому" вже є нові впливові клани, які хочуть змінити посередницьку компанію і в цьому співпрацюють з Ю. Тимошенко, і це „боротьба не тільки проти „РосУкрЕнерґо", але й проти В. Ющенка". Одначе, не все так просто. Київський політолог Кость Бондаренко припускає, що за успіх переговорів В. Ющенка з В. Путіним Ю. Тимошенко буде змушена заплатити збереженням компанії-посередниці „РосУкрЕнерґо". Ось його логіка: „На сьогоднішній день Президент намагається зберегти посередника, який вигідний як оточенню Президента України, так і оточенню Президента Російської Федерації... Президент повернеться з Москви в Україну і скаже, що привіз мир, а умовою цього миру буде збереження посередника на ринку газу в Україні".

Невдовзі дасться видіти, що ж привіз Президент В. Ющенко з Москви – мир чи тільки перемир'я.

Створено нову кіностудію

ЧЕРНІВЦІ. — 8 лютого створено кіновідеостудію на базі обласного підприємства „Чернівецький обласний кіновідеопрокат". Рішення про створення студії підтримала Спілка кінематографістів України та Національна студія ім. Олександра Довженка. Студія вже має перше замовлення – фільм за кіносценарієм буковинського письменника Василя Мельника „Рудіший Рудого", який став дипломантом конкурсу „Коронація слова" у 2005 році. У вересні буде відкрито клюб елітного кіна, де демонструватимуться кращі фільми світового кіномистецтва. (*Інститут Масової Інформації*)

Документи свідчать: ОУН не чинила єврейських погромів у Львові в 1941 році

КИЇВ. — Служба безпеки України (СБУ) розсекретила документи, що свідчать про непричетність Організації Українських Націоналістів до знищення єврейського населення у Львові в 1941 році.

Про це під час громадських слухань у СБУ 5 лютого сказав представник галузевого державного архіву, кандидат історичних наук Олександер Іщук. За його словами, керівництво ОУН відмовилося від участи в акціях проти євреїв у липні 1941 року у Львові. Як повідомив науковець, в архіві СБУ зберігся документ під назвою „До книги актів", де згадується, що 4-7 липня 1941 року прибули у Львів представники Ґестапо звернулися до українців з проханням здійснити триденний погром єврейського населення.

„Керівники ОУН знали про це і повідомили решту членів організації. Вони знали, що це німецька провокація з метою компрометації українців для того, щоб дати привід німецькій поліції до втручання в порядок і для того, щоб відволікти увагу українців від політичної боротьби за державну самостійність і посприяти анархії й злочинам".

Документи архіву СБУ підтверджують, що учасники ОУН намагалися не брати участи в акціях проти єврейського населення у Львові й ніяких офіційних розпоряджень про його знищення або проведення погромів не було", – підкреслив. О. Іщук. В грудні 2007 року СБУ створила спеціальну робочу групу для вивчення архівних документів про діяльність ОУН і УПА. 24 січня СБУ розпочала громадські слухання під назвою „Українська Повстанська Армія. Слід в історії".

Під час слухань були представлені невідомі документи про УПА з архівів НКВД-КҐБ, за допомогою яких можна буде оцінити справжню історію українського національного руху. Крім того, в державному архіві СБУ знайшлися документальні підтвердження того, що спецгрупи Міністерства Державної Безпеки СРСР видавали себе за підрозділи ОУН і УПА і вчиняли злочини проти населення на західньоукраїнських землях. *(„Кореспондент")*

Президент ...

(Закінчення зі стор. 1)

ББС: „Абсолютно ясно, що коли Україна рухається в напрямку Заходу, Росія знаходить причину, щоб поскаржитись і вдається до чергової провокації".

Ще до початку українсько-російської зустрічі помічник російського державного провідника С. Приходько обмовився в розмові з журналістами, що В. Путін неодмінно висловить осуд на адресу української влади за її нібито прагнення „створити національну версію історії... закріпити нормативними актами одностороннє, властиво – антиукраїнське трактування спільних для обох країн історичних подій". С. Приходько також сказав, що В. Путін порушить питання перебування Чорноморської фльоти в Криму і варіянти розвитку російсько-українських взаємин у випадку, якщо Україна й надалі орієнтуватиметься на членство в НАТО.

А представник пропутінської партії „Єдіная Россія" Сергій Марков цілком відверто очікує від В. Путіна тиску на В. Ющенка в питанні приєднання України до Єдиного економічного простору, умовами якого Москва хотіла б звести українську державну незалежність до нуля. Ось взірець політичного мислення цього чільного діяча з „Єдіной Россії": „Путін – це найбільший і найвпливовіший европейський політик. А Ющенко – хуторянин... Він традиційно провадить антиросійську політику, не цілком самостійний в ухваленні рішень. Але навіть він не може іґнорувати інтересів української економіки...".

Насправді становище Президента України на цих переговорах не можна вважати слабким. Як вважає згаданий вище Е. Лукас, Дмитро Медведєв, наступник В. Путіна в кріслі президента, „хоч він ще не на посаді, все ж не захоче почати свою публічну діяльність з суперечки з Україною, у висліді чого могло б похитнутися постачання енерґоносіїв до Европи. Тому позиції України на цих переговорах – досить сильні".

Ледве чи офіційні документи віддзеркалять всю міру гостроти і напруженości цих московських переговорів, але при цьому всі оглядачі, українські та закордонні, ледве чи помиляються, припускаючи, що найтуґіший вузол – газовий. Росія заявила, що припинить подавати газ в Україну, якщо Київ того ж дня, 12 лютого, до 6-ої год. вечора не сплатить 1.5 млрд. дол. боргу за газ.

„Обидва президенти мають тільки п'ять годин, щоб знайти рішення до моменту, коли контрольована державою російська компанія „Ґазпром" припинить постачання газу", – повідомляє кореспондент ББС в Москві Ричард Ґалпін і висловлює думку з приводу суті конфлікту: він стосується не так суми боргу, як способу, в який мають вестися розрахунки за газ.

Що це питання переросло у велику проблему, видно з того, які особи ввійшли до складу офіційної української делеґації: секретар Ради національної безпеки і оборони України Раїса Богатирьова, міністер закордонних справ Володимир Огризко, перший віце-прем'єр-міністер Олександер Турчинов, міністер освіти і науки Іван Вакарчук, міністер оборони Юрій Єхануров, заступник керівника Секретаріяту Президента Олександер Чалий.

Запланована на півтори години зустріч між В. Ющенком і В. Путіним відбувался понад три години. Після зустрічі засідала Українсько-російська міждержавна комісія, вислідиїї праці лягли в основу підписаних обома президентами Пляну дій „Україна-Росія" до 2009 року. Того ж дня, у вівторок, В. Ющенко мав зустріч з редакторами провідних російських засобів масової інформації, а наступного дня, 13 лютого, – з представниками української громади Москви та поклав квіти до пам'ятника Тарасові Шевченкові. *(ББС, Радіо „Свобода", УНІАН)*

АМЕРИКА І СВІТ

Конференція з питань політики безпеки

МЮНХЕН, Німеччина. — 10 лютого завершилася триденна щорічна конференція з питань політики безпеки. Виступаючи на форумі, секретар Департаменту оборони США Роберт Ґейтс заявив, що місія НАТО в Афганістані є частиною боротьби з ґльобальною загрозою тероризму. „Зараз я хочу приєднатися до багатьох европейських провідників і звернутися напряму до людей Европи. Загроза з боку ісламських екстремістів реальна. І вона сама по собі не зникне", – сказав Р. Ґейтс. При цьому він наголосив, що у випадку, якщо Европа не братиме активної участи в акції в Афганістані, це може зруйнувати НАТО. У відповідь перший віце-прем'єр-міністер Росії Сергій Іванов запропонував створити новий ґльобальний договір з контролі поширення стратегічних озброєнь. „Зараз є декілька країн, котрі володіють ядерною зброєю, і ще більше країн, що володіють суттєвими ракетними озброєннями. Усі вони, а не тільки США і Росія, повинні нести відповідальність за підтримку стратегічної стабільности. Я впевнений, що США і Росія повинні бути провідниками у створенні нових правил – більш жорстких – стосовно зброї масового знищення і ракетних озброєнь", – заявив С. Іванов. А на прес-конференції після завершення форуму, торкаючись перспективи вступу України і Грузії до НАТО, С. Іванов зауважив: „Це їхня справа, Росія не має права вето". При цьому перший віце-прем'єр-міністер Росії висловив сумнів, що вступ України і Грузії „зміцнить безпеку НАТО". „Я не бачу причин для цього", – зазначив С. Іванов. У цьогорічній конференції з питань політики безпеки у Мюнхені в дискусіях взяли участь близько 40 міністрів і три президенти. Загалом на триденному форумі (8-10 лютого) були присутні близько 250 політиків та експертів. Українську делеґацію очолював міністер оборони України Юрій Єхануров. Гасло цьогорічного форуму: „Світ на зламі – змінений розклад сил – брак стратегій". Серед головних тем конференції були – ситуація на Близькому Сході та в Центральній Азії, а також проблема ядерної зброї. *(Радіо „Свобода")*

На півдні США – гігантські гураґани

АТЛАНТА, Джорджія. — Потужні грози і гураґани 5 і 6 лютого прокотилися південними американськими штатами, забравши життя 59 осіб. Найбільше постраждали штати Аркенсо, Кентакі, Місісіпі та Тенесі, де негода перевертала авта і руйнувала будинки. У Мемфісі вітер зруйнував торговельний центр, а від грози виникла пожежа на бензиновій станції. Полум'я сягало 100 метрів. Терел Метис зі штату Тенесі розповів про побачене. „Ми ось там стояли, світло згасло, всі почали кричати: ось воно, ось воно наближається. Ми попадали на землю. Люди кидали авта і бігли. І раптом усе затремтіло. Повітря почало рухатися. Все почало літати і падати. Десять секунд панував хаос. А потім запала тиша. Все сталося дуже швидко. Ми навіть не встигли заховатися". 8 лютого Президент Джордж Буш побував у південному штаті Тенесі, де він під час зустрічі з потерпілими внаслідок гураґану оглянув місцевості, зруйновані потужними гураґанами. Президент приїхав запропонувати федеральну допомогу і запевнити мешканців, що уражені райони будуть відбудовані. Стихія завдала і серйозної матеріяльної шкоди. Загалом постраждали штати Арканзо, Кентакі, Місісіпі, Алабама та Тенесі. (*ББС, „Голос Америки"*)

Шістьом в'язням Ґвантанамо загрожує страта

ВАШІНҐТОН. — Керівник Департаменту внутрішньої безпеки США Майкл Чертоф 11 лютого пообіцяв справедливий суд над шістьма звинуваченими в організації нападів 11 вересня 2001 року. Його заява пролунала по тому, як Пентаґон висунув офіційні звинувачення у вбивстві і змові шістьом затриманим, у тому числі Халіду Шейху Мухамеду, якого називають головним організатором нападів. Кілька років тому його було затримано у Пакистані і названо одним з ключових керівників „Аль-Кайди". Прокурори кажуть, що вимагатимуть смертних вироків підсудним, яких утримують у таборі на базі Ґвантанамо, де і мають відбутись спеціяльні військові трибунали. Речниця Білого Дому Дана Періно наголосила, що Уряд Джорджа Буша не мав жодного впливу на рішення вимагати смертної кари, що, за її словами, є лише логічним наслідком причетности до терактів. Але критики кажуть, що ґарантувати права підзахисних на закритих військових трибуналах буде практично неможливо. (*ББС*)

Дж. МакКейн закликає допомогти Україні і Грузії

ВАШІНҐТОН. — Кандидат на президента США Джон МакКейн закликає допомогти Грузії і Україні вступити в НАТО. Республіканець Дж. МакКейн 9 лютого розповсюдив програмну заяву, в якій закликав встановити новий ґльобальний порядок, допомогти Грузії і Україні вступити у НАТО, визнати незалежність Косова, а також заснувати ґльобальну Ліґу демократій на чолі з державами НАТО для захисту і просування принципів демократії у світовому маштабі. Заяву Дж. МакКейна поширили у Вашінґтоні „замість його щорічної промови на Мюнхенській конференції з безпеки, в якій він брав участь впродовж багатьох років". „Сьогодні нам необхідне відродження НАТО, ренесанс трансатлантичних взаємин для розширення миру, процвітання і демократії далеко в XXI столітття", – йдеться в заяві. Заявивши про те, що „перший крок до відродженого НАТО може бути зроблений на зустрічі (НАТО) в Букарешті", Дж. МакКейн повідомив, що вважає важливим для Північноатлантичного альянсу виступити з рядом ініціятив, зокрема щодо Грузії й України, Косова і Сербії, Афганістану, з розширення НАТО, а також нового „ґльобального партнерства". „Грузія і Україна висловили прагнення приєднатися до Пляну з членства в НАТО, і ми повинні запропонувати їм це зробити на зустрічі", – вважає Дж. МакКейн „У Грузії й України важкі сусіди, у них є внутрішні проблеми, це молоді демократії, і їхній шлях уперед буде важким, але вони повинні знати, що ми підтримуватимемо кожен їхній крок на цьому шляху, і ми можемо це їм показати в Букарешті, підтримавши їхні прагнення". *(Радіо "Свобода")*

Росія списала 13 млрд. дол. радянських боргів Іраку

МОСКВА. — Росія погодилася списати більшу частину радянських боргів Іраку. Згідно з угодою, підписаною у Москві іракським прем'єр-міністром Хошіяром Зебарі, Росія відмовляється від майже 13 млрд. дол., а на повернення решти дає Баґдадові 17 років. В межах домовлености передбачено пляни інвестицій російськими компаніями – головно в енерґетику Іраку. Росія заявила, що буде списано 93 відс. боргів Іраку, які становлять майже 13 млрд. дол. Решта – близько 900 млн. дол. буде повернуто впродовж 17 років. Борг сягає часів, коли при владі перебував Садам Гусейн. Москва також оголосила, що російські компанії готові інвестувати до 4 млрд. дол. в іракську економіку. Серед них нафтова компанія „Lukoil", а також інші енерґетичні компанії. *(ББС)*

ОБСЕ бойкотуватиме вибори в Росії

ПАРИЖ. — Організація з безпеки і співробітництва в Европі (ОБСЕ) 7 лютого заявила, що вона не надсилатиме спостерігачів на президентські вибори в Росії. Раніше того ж дня міністер закордонних справ Сергій Лавров відхилив останні вимоги ОБСЕ. У Москві він заявив, що жодна країна, яка себе поважає, не пристане на ультиматум. Москва пропонувала, аби спостерігачі прибули за 10 днів до початку виборів 2 березня. ОБСЕ вважає, що її представники мали б бути там за два тижні до голосування. Західні оглядачі кажуть, що висліди виборів у Росії можна легко передбачити. Опозиційного кандидата Михайла Касьянова не допущено до виборів. *(ББС)*

В. Путін критикує США і НАТО

ВАШІНҐТОН. — Президент Російської Федерації Володимир Путін 8 лютого гостро розкритикував Сполучені Штати та НАТО за військове розширення до кордонів з Росією і додав, що його країна відповість на такі загрози модернізацією озброєнь. Виступаючи на засіданні Державної ради, В. Путін заявив, що у світі розгортається нова гонка озброєнь, і Москва не буде стояти осторонь цих процесів. Підводячи підсумки свого восьмирічного перебування на посаді президента, В. Путін наголосив на своїх досягненнях – скороченні державної заборгованости, підвищенні платні і збільшенні чужоземних інвестицій. За офіційними даними, торік Росія за обсягами внутрішнього валового продукту зайняла сьоме місце у світі. Президент також виклав концепцію розвитку Росії на наступні 12 років, що передбачає реформу державного сектора і скорочення смертности.(„Голос Америки")

У М'янмарі призначено вибори і референдум

РАНҐУН, М'янмар. — Військовий уряд М'янмару 9 лютого повідомив, що у травні у країні має відбутися референдум щодо нової Конституції, а загальні вибори через два роки. Востаннє вибори в М'янмарі були 1990 року, коли армія оголосила висліди голосування, згідно з якими перемогу здобула опозиційна Національна ліґа демократії, недійсними. Країна 20 років не має Конституції, новий основний закон завершують готувати члени конвенції, призначеної військовим урядом. Речник опозиції засудив оголошення і заявив, що вибори має бути оголошено після вислідів конституційного референдуму. ООН та західні країни назвали роботу „конституційної" конвенції шахрайством. *(ББС)*

Норвегія закрила посольство в Афганістані

КАБУЛ, Афганістан. — Посольство Норвегії в Кабулі закрите з міркувань безпеки, повідомив 10 лютого представник міністерства закордонних справ Норвегії, зазначивши, що дата відновлення праці дипломатичної місії наразі невідома. У січні від вибуху смертника в одному з кабульських готелів загинули кілька осіб, у тому числі і норвезький журналіст. В Афганістані у складі міжнародних сил під командуванням НАТО перебуває норвезький контингент чисельністю 500 осіб. *(„Радіо „Свобода")*

Розкрито світову мережу дитячої порнографії

МОНРЕАЛЬ. — Щоденник „Ля Прес" від 16 січня помістив статтю Каролін Тузен „Світова мережа дитячої порнографії". В рамках великої міжнародної акції „Коала", що має на меті знищити сітку педофілії на інтернеті, заарештовано дев'ять канадців. Напередодні в Отаві королівська жандармерія виявила, що ці канадці імовірно клієнти сітки, в якій є близько 2.5 тис. осіб здебільша европейців. Авторка також розповідає про сенсаційне розкриття сітки дитячої порнографії в Бельгії, Голяндії та в Україні. Акція „Коала" розпочалася в липні 2006 року в Австралії, коли слідчі виявили відео, де чоловік ґвалтував дві сестри віком 9 і 11 років. Згодом поліція в Бельгії знайшла дівчаток і їхнього нападника, який був їхнім батьком. Він повів Европоль до керівника мережі – італійця, який діяв у Бельгії, Голяндії та в Україні. Він Марзоля Серджіо запрошував деяких клієнтів до участи у фільмуванні в його студії в Україні. Минулого року заарештували його та 92 інших підозрілих у 18 країнах Европи і в Австралії. Европоль отожнив майже 20 молодих жертв, у більшості – українок. *(„Ля Прес")*

Трагедії Батурина – 300 років

Однією з сумних сторінок історії України на шляху до суверенної національної держави є трагедія в Батурині.

2 листопада 1708 року за наказом російського царя Петра I було по-варварськи знищено місто Батурин – українсько-гетьманську столицю XVII ст. Будучи актом помсти українському гетьманові Іванові Мазепі, який, щоб продовжити боротьбу за незалежність України, перейшов на бік шведського короля, – події у Батурині набули масштабу гуманітарної катастрофи. За різними даними, у ці дні від рук московського війська загинуло від 11 до 15 тис. осіб. Тогочасні джерела донесли до нас страшну правду про розправу нечуваної жорстокости: „Меншиков зараз добув Батурин і сплюндрував його огнем и мечем" (Чернігівський літопис), „жінки й діти на вістрях шабель" (французький часопис), „вибив усіх до ноги, не милуючи ні статі, ні віку, ні самих найменших немовлят" („Історія Русів")...

Внаслідок московського терору чудове місто Батурин, славне своїми архітектурними і культурними пам'ятками европейського рівня, перетворилось в руїну на довгі роки. Не можна забувати й того, що розправа в Батурині – це тільки початок терору, який залляв кров'ю всю Україну. Одночасно з цим почався і фактичний розподіл України між російськими вельможами.

Отож внаслідок розгрому гетьманської столиці Україна зазнала подвійного удару: окрім величезних фізичних втрат, було завдано ще й значної моральної шкоди – придушено поступ до здобуття незалежности. Кардинальні зміни суспільно-політичної ситуації після розгрому Батурина започаткували перехід під тотальний політичний і військовий вплив Росії. На шляху боротьби за державність нашому народові довелося пережити не один Батурин.

У рік 300-ліття Батуринської трагедії усі ми повинні глибоко осмислити історичні події, пов'язані з гетьманською столицею, всупереч замовчуванню та довголітній фальсифікації фактів відповідно оцінити ролю гетьмана І. Мазепи в історії нашого народу та вшанувати невинні жертви московського терору. Закликаємо усе світове українство включитися до відзначення цієї дати проведенням різноманітних заходів – наукових конференцій, лекцій, тематичних публікацій.

Напередодні 300-ліття Полтавської битви в 2009 році, котре Російська Федерація плянує відзначити на місці бойових дій на території України, нашим обов'язком є не допустити святкування перемоги чужинців на козацьких кістках: символізуючи тріюмф Російської імперії, для нашого народу ці події обернулись трагедією та новим етапом закабалення. У цьому контексті, пам'ятаючи довговікову боротьбу свого народу за звільнення саме з-під московського ярма, нам годилося б відзначати власне наші перемоги, наприклад, 350-ліття хоча й короткотривалої перемоги гетьмана Івана Виговського над Москвою у битві під Конотопом.

Ми повинні віддати належну шану нашим славним предкам: це вони в різні часи і в різний спосіб виборювали незалежну Українську державу, яка, остаточно поставши в 1991 році, стала на захист свого народу від поневолення і знущання.

За Світовий Конґрес Українців:

Аскольд Лозинський,
президент,
Віктор Педенко,
генеральний секретар

Відбудеться симпозіюм „Писанка"

ВАШІНҐТОН. – Щорічна практична майстерня писанкарства відбудеться 8-9 березня у приміщенні Українського католицького крайового собору Пресвятої Родини у Вашінґтоні і буде присвячена її 25-річчю. З цієї нагоди відбудеться симпозіюм, присвячений українському писанкарству.

8 березня на симпозіюмі будуть представлені п'ять знавців і майстрів писанкарства з США та Канади. Серед них: Галина Бадуляк з міста Редінґ, Пенсильванія, якій в 1992 році Міжнародна гільдія мистецтва розпису яєць надала звання Майстрині писанкарства. Вона проведе майстер-кляс разом із своєю донькою Ніною Бадуляк-МекДенієл; д-р Андрій Горняткевич – лінгвіст за професією, який успадкував батьківську колекцію, за його сприяння записану в електронному форматі на Катедрі українського фолкльору Албертського університету; Орися Пащак-Трач, лектор та перекладач з Вініпеґу, Манітоба, дослідниця писанки у народному побуті Північної Америки; Любов Волинець, бібліотекар, професор та куратор Українського музею і бібліотеки у Стемфорді, Конектикат, вона упродовж 20 років щороку проводить виставки писанок в Українському музеї і розповідатиме про писанку з перспективи багаторічного кураторського досвіду; Джоан Брендер, писанкарка з Ричмонду, Британська Колюмбія, інструктор писанкарства та засновниця популярного вебсайту www.babasbeeswax.com, присвяченого українським писанкам.

Д-р Андрій Сороковський, юрист та знавець української церковної історії, буде модератором симпозіюму.

У неділю, 9 березня, запляновано дві практичні майстерні розписування писанок і виставка писанок, на якій можна буде придбати спеціальні видання з писанкарства.

Оплата реєстрації: симпозіюм – 25 дол., для студентів – 20 дол. Майстер-кляс із розписування писанок: 40 дол., для студентів – 30 дол. (кількість учасників обмежена). Щорічний семінар писанок: 15 дол., для дітей до 12 років – 10 дол.

Докладнішу інформацію можна отримати телефоном: (202) 526-3737 (Український католицький крайовий собор Пресвятої Родини). Адреса парафіяльного центру: 4250 Harewood Rd., NE, Washington, DC 20017-1097 (напроти Католицького університету).

Юрій Добчанський

НА ТЕМИ ДНЯ

Чи Ватикан повертається до римського централізму?

Євген Іванків

Недавно ми були свідками незвичайно важливої, можна навіть сказати – „сенсаційної" події в християнському світі: цією подією була поява 29 червня 2007 року документу ватиканської Конґреґації Віровчення у справі вияснення вчення Другого Ватиканського Собору, що заснована Христом Церква існує особливим способом (по-латинськи „Sobsistit in") тільки в Римо-Католицькій Церкві, під управлінням наслідників Петра і єпископів, що перебувають у повному сопричасті з ним.

Згідно з католицьким вченням, можна слушно стверджувати, що Христова Церква існує теж і діє в церквах і церковних спільнотах, які не перебувають ще в повному сопричасті з Католицькою Церквою, тому що елементи освячення і правди існують також і в них. Але тільки Католицька Церква є Христовою Церквою в повному розумінні цього слова.

Римський централізм і пособорове екуменічне богослов'я

Правдою є, що Другий Ватиканський Собор опирається на традиційних римських богословських позиціях. Але правдою є теж, що цей же Собор старався розвинути екуменічно-богословський діялог з Православними Церквами – не для того щоб „навернути" їх до католицизму, але щоб поглибити і поширити свої власні богословські, духовні горизонти, щоб ідея поєднання Церков не була нездійснимою утопією, але щоб стала реальною можливістю. Тому в „Декреті про екуменізм" (точка 17) є такі думки: „В досліджуванні об'явленої правди Схід і Захід вживали різних методів та підходів для зрозуміння і проголошення Божих речей. Тому не можна дивуватись, якщо деколи одна традиція наблизилася більше, ніж друга, до належного оцінення деяких аспектів об'явленого таїнства, або виявлення його у більш відповідній формі. Тому всі ці різні богословські формулювання часто доповнюють одне одного, а не суперечать собі".

Дотепер відбулось сім православно-католицьких конференцій, на яких обговорювано важливі богословські питання. На останній конференції в Баламанді, Ліван, 17-24 червня 1993 року, ухвалено резолюції, в яких є ось такі постанови (точка 13): „Те, що Христос доручив своїй Церкві – ісповідання апостольської віри, участь у тих самих Тайнах, а зокрема одне священство, яке приносить одну жертву Христа, апостольське наслідство єпископів – все це не може вважатися виключним правом однієї з наших Церков... тому, що ці дві Церкви вважають себе Церквами-Посестрами, ця особлива метода „місійного апостоляту", знана як „уніятизм", форма прозелітизму, підтримувала теж позацерковними чинниками, яку вживали католики в давніших часах, відкидається як незаконний засіб для повернення церковної єдности".

Виглядало, що ці нові (чи радше давні, з часів І тисячоліття християнства) еклезіологічні принципи прийняв Ватикан і в такому дусі почав діяти. Кардинал Йоганес Віллебрандс, голова Секретаріяту Християнської Єдности, у своєму листі до Московського Патріярха 22 вересня 1979 року написав уже, між іншим, ось таке: „Католицькі Унійні Церкви постали в інших, не таких як тепер, часах, були інспіровані богослов'ям, яке вже не є більше актуальним".

Здавалось, що йде до кращого, що в дусі толерантности і взаємної пошани та християнського братолюбія прийде незабаром до поєднання двох головних християнських Церков, Католицької і Православної, на засадах повної рівноправности. Так здавалось... Раптом, мов грім з ясного неба, у Ватикані настав різкий зворот назад, до духовного „середньовіччя", до теології римського ультракатолицизму: тільки в Римі є одна правдива Христова Церква, тільки в Римі є повнота спасіння. Інші Церкви є лише „партикулярними Церквами", мають лише деякі елементи освячення і спасіння. Цим актом перекреслено всі важливі богословсько-екуменічні досягнення православно-католицького порозуміння.

Є теж намагання представити постанови Другого Ватиканського Собору виключно у світлі традиційного римського уніформізму, промовчуючи всі ці великі нові ідеї, яким так багато уваги присвячували Соборові Отці. Мимоволі пригадуються слова Папи Павла VI у його зверненні до Секретаріяту Християнської Єдности 28 квітня 1967 року. Він сказав тоді: „Ми вповні свідомі, що папство є найбільшою перешкодою на шляху до екуменізму".

Нова небезпека для України

Є велика можливість, що цей несподіваний зворот Ватикану до традицій римської супремації у Вселенській Церкві стане доброю нагодою для Московського Патріярха скріпити свій авторитет. Цю подію можна буде назвати протиправославною акцією Ватикану і закликати всіх православних, без огляду на їхню національність і політичні погляди, згуртуватися навколо Московського Патріярха, бо тільки він є справжнім заборолом Православ'я і його ревним оборонцем перед новим наступом Ватикану.

Такий розвиток подій дуже пошкодив би нашим намаганням створити Єдину Українську Помісну Православну Церкву. Дуже посилилися б теж русофільські впливи Москви та її п'ятої колони в українському церковному, політично-державному і громадському житті. Може теж бути, що Московський Патріярх не схоче загострювати взаємини з Ватиканом, бо йому дуже залежить на цьому, щоб Ватикан визнавав УПЦ МП єдиною канонічною Православною Церквою України. Може бути, що в такому дусі діятиме теж найвищий провід православ'я.

Але є ще друга велика небезпека для України: від польського римо-католицького месіянізму. Тепер, Це перша його зустріч з представниками Північно-атлантичного альянсу на посаді міністра оборони. після офіційного проголошення Ватиканом вищости Римо-

(Закінчення на стор. 20)

СОТ для України – це нові перспективи

Минулого тижня, 5 лютого, нарешті, у висліді 14-річних зусиль з боку Києва, відчинилися двері Світової організації торгівлі (СОТ). В Женеві того дня відбулася церемонія підписання протоколу про вступ України в СОТ, під документом стоять підписи Генерального директора СОТ Паскаля Ламі і Президента Віктора Ющенка. Можна витерти піт з чола, хоч процес ще не завершений: до 4 липня цей протокол повинна ратифікувати Верховна Рада, відтак треба буде почекати ще 30 днів – аж тоді Україна офіційно стане членом СОТ. З черги – 152-им. Ледве чи хтось сумнівається, що парлямент ратифікує це рішення, тому для публічного обговорення залишається сама суть справи: що практично означатиме для України членство в СОТ? Тільки позитиви чи й певні „але"?

Переваги лежать передусім у політичній площині: Україна цим кроком випередила Росію, і це означає, з одного боку, збільшення міри незалежности від Москви, з іншого – в України вперше з'являється можливість говорити з Кремлем мовою рівноправних партнерів, бо відтепер росіяни в питанні їхнього вступу в ту ж СОТ можуть залежати і від позиції України. Ось думка українського експерта з енерґетичних проблем Володимира Саприкіна: „Держава, яка першою вступає у СОТ, може наступній, що вступає туди, пред'явити низку вимог. Так було з Україною, так, можливо, вчинить і сама Україна стосовно Росії". У зв'язку з цим коментатори підкреслюють відповідну прогнозу Президента В. Ющенка щодо його близької поїздки до Москви: „У нас будуть цікаві переговори про антидампінґові обмеження, накладені Москвою на український експорт". Через ці обмеження Україна щороку втрачає близько 3 млрд. дол. у торговельному балянсі з Росією. Й ось тепер членство в СОТ дасть Україні засіб зустрічного тиску на Москву і в цьому торговельному дисбалянсі, і взагалі у надважливій для України сфері постачань російських газу та нафти. Друга очевидна перевага полягає в тому, що зі вступом до СОТ Україна автоматично, хоч і опосередковано, зближається з Европейським союзом, і тепер він вже не зможе ухилитися від переговорів про створення українсько-европейської зони вільної торгівлі.

До політичних плюсів належить, і це дуже важливо, що Україна засвідчила перед рештою світу відкритість своєї економіки, готовність і здатність інтеґруватися у світову економічну систему, що, в свою чергу, привабить до найефективніших українських галузей чужоземні інвестиції, а також змусить і менш ефективні підприємства застосовувати все передовіші технології і ставати все більше конкурентноспроможними.

Проте саме звідси випливають проблемні „але". Технологічно відсталі галузі, з низькою якістю продукції не втримаються на поверхні бурхливої ринково-економічної ріки, на державні дотації в нових умовах розраховувати вони не зможуть, отож їх чекає банкрутство, а в цілому країну – зменшення місць праці. Річ у тому, що, згідно з умовами СОТ, держава-член буде змушена відмовитися від спеціяльних програм, запроваджених для підтримки національних виробників, у сфері державних закупівель вже не зможе надавати преференції „своїм", бо чужоземні компанії будуть брати участь у конкурсах на рівних умовах.

Все ж переваг від вступу в СОТ незрівняно більше. Україна вже не буде „варитися у власному сосі", вихід на нові ринки змусить її вчитися сповна використовувати свій неабиякий економічно-промисловий потенціял. Досить сказати, що членство в СОТ означає, серед іншого, скасування обмежень на експорт чорного металу, що для України є одним з першорядних питань. Нові умови – це як нове взуття: спочатку тисне, а потім стає зручно й легко. Умови европейські, отже – европейські й можливості та перспективи. З ними й вітаємо Україну!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛЮТИЙ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Таких, як він, було, на жаль, замало

На початку лютого 1900 року у Харкові виникла перша в Україні політична організація – Революційна Українська партія (РУП). Біля її джерел стояла групка молодих патріотів-радикалів, а ідейним надхненником їх був адвокат Микола Міхновський, син національно свідомого і твердого у переконаннях священика з Полтавщини. Середовище, де українське слово шанувалося як святе, у хаті і в церкві, дало юнакові крила і послало в життя з великою історичною місією. Відразу ж на першому курсі в Університеті св. Володимира М. Міхновський не просто входить у молодіжний проукраїнський рух, але переорієнтовує його з модних тоді соціялістичних ілюзій на ідеал державної самостійности української нації.

Він залишає „Молоду громаду" з її чисто культурницькою плятформою, разом з кількома однодумцями створює таємне студентське „Братство тарасівців", члени якого присягають на вірність Україні. Саме М. Міхновський є автором „Credo молодого українця", ідейної програми „тарасівців", в якій чітко визначено головну мету: „Наше покоління мусить створити свою українську національну ідеологію для боротьби за визволення нації...".

М. Міхновському пощастило закінчити університет, дуже скоро про нього заговорили як про талановитого адвоката, отож міг зручно влаштуватися в житті. А він, натомість, їде до Львова, щоб купити там і привести до Харкова праці Михайла Драгоманова та Івана Франка, їде до Полтави, щоб на шевченківському святі закликати до збройної боротьби за незалежну Україну, не ховаючись ні за чию спину, рішуче протестує проти рішення влади подати підопис на пам'ятнику Іванові Котляревському в Полтаві російською мовою.

Знову таки, коли Наддніпрянська Україна дозріла до заснування першої політичної самостійницької організації, її провід тільки М. Міхновському міг доручити написання програмного документу. З-під його руки виходить брошура „Самостійна Україна", в якій мовою юриста неспростовно обґрунтовано законність і вищу справедливість українського національно-визвольного руху: „Справедливо, що кожна нація хоче виливатись у форму незалежної, самостійної держави; справедливо, що тільки держава одноплемінного національного змісту може дати своїм членам нічим не обмежену змогу всестороннього розвитку, духовного і матеріяльного... Державна самостійність є головна умова існування нації... Росія панує над Україною силою, а не правом".

Знаменита брошура стала ідейним маніфестом РУП, але, на жаль, не надовго, бо „проґресивні" київські і харківські інтеліґенти, що складали ядро партії, соціяльні домагання, за прикладом російських соціял-демократів, ставили наперед, а національні волі обмежували поверховим культурництвом.

М. Міхновський виходить з РУП і засновує Українську Народну партію, пише для неї „Десять заповідей", які й дотепер не втратили свого значення. Ось перша з них: „Одна, єдина, неподільна від Карпатів аж до Кавказу самостійна, Вільна, Демократична Україна – Республіка робочих людей – оце національний всеукраїнський ідеал. Нехай кожна українська дитина тямить, що вона народилася на світ на те, щоб здійснити цей ідеал".

Напередодні революції 1905 року М. Міхновський створює „Оборону України" – бойове крило партії, і цей досвід стає йому в пригоді пізніше, коли Перша світова війна привела до повалення царизму в Росії. На той час він служив у війську, вів там активну аґітацію за унезалежнення України, в березні 1917 року першим в Україні проголошує ідею створення національних збройних сил, відтак засновує Український військовий клюб ім. гетьмана Полуботка, а невдовзі – перші два Українські козачі полки. В липні того року вони збунтувались проти влади російського Тимчасового уряду, який відмовився визнати І Універсал Центральної Ради в Києві. За пляном М. Міхновського, повстанці роззброїли російське військо в Києві, захопили стратегічні установи і закликали Центральну Раду проголосити цілковиту державну незалежність України.

Проти цього знову виступили орієнтовані на федерацією з Росією соціял-демократи. За наказом Володимира Винниченка, голови Генерального Секретаріяту, М. Міхновського заарештовано й відіслано на Румунський фронт. Занадто радикальним він виглядав і в очах Михайла Грушевського та Симона Петлюри. Гетьман Павло Скоропадський набагато вище оцінив організаційний талант М. Міхновського, й навіть мав намір призначити його прем'єром свого уряду, але від цього відрадили ті, що боялися безкомпромісного українського патріота і його відповідного впливу на гетьмана.

Після антигетьманського повстання і в період Директорії М. Міхновський разом з братами Шеметами, яких колись врятував, як адвокат-захисник, від вироку смерти, і В'ячеславом Липинським спрямовує Українську демократично-хліборобську партію – єдину тоді несоціялістичну політичну силу в Україні – на пропаґанду ідеалу самостійности і запровадження республіканського устрою в Україні. Активісти цієї партії мали плян повалення Директорії і запровадження, з допомогою Запорізького полку Петра Болбочана і Українських січових стрільців половника Євгена Коновальця, військової диктатури. Плян зазнав поразки, бо П. Болбочана заарештували, а М. Міхновський захворів на тиф. Його сили виснажило тяжке розчарування в зараженій соціялізмом українській політичній еліті, яка не вміла захистити завоювань української національної революції.

Чотири роки М. Міхновський проводить на Кубані поза політикою, вчителює, викладає в Учительському інституті. В 1924 році повертається до Києва, де чекісти вже чекають на нього. З травня його знайшли повішеним на дереві в саду. Офіційна версія – самогубство, однак, ніхто в неї не повірив: на той час московські окупанти вже вміли вбивати українців, не залишаючи слідів...

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Середньовіччя нагадує...

У західній пресі великого розголосу набув авкціон у Ню-Йорку середньовічного документу під назвою „Magna Carta". Німецькі джерела дають йому також назву „Велике свідоцтво свободи" (Grosse Freiheits-Urkunde), він став головним законом і основою англійської конституції.

„Magna Carta" – середньовічний документ, який вплинув на розвиток західньої цивілізації, перш за все Західньої Европи, США та Канади. Підписав його (документ написаний латинською мовою) у 1215 році король Англії Йоган. На авкціоні виставлена копія з підписом і печаткою короля Едварда I 1297 року. Збереглися до сьогодні 17 копій цього документу XIII ст., 15 знаходяться у Великобританії, одна – в Австралії, одна – у США. Найбільша цінність „Magna Carta" полягає в тому, що цей документ утверджує верховенство права. Тобто, навіть король повинен був рахуватись з законом, судовими рішеннями.

Цей середньовічний документ давно перекладено з латинської на англійську та багато інших мов і він став символом свободи.

Середньовічна Україна мала щось подібне: „Руську Правду" – документ XI-XII ст., часів Київської Русі. „Руська Правда" теж довгий час служила правовим документом, але, на жаль, не посіла належного місця ні в правовій, ні в політичній системі України, оскільки імперський, кріпосний лад в Україні тримав царя понад законом, а потім ролю царя перебрала Комуністична партія, яка й була сама законом.

Повідомлення про „Magna Carta" в Канаді припало на дні, коли преса широко оприлюднювала результати праці урядової комісії в питанні колишнього прем'єр-міністра Браєна Малруні. Справа в тому, що він, очолюючи уряд, взяв 300 тис. готівкою від німецького підприємця Шрайбера, чим порушив закон. Хоч ця відбувалося ще в 1993 році, але корупція не підлягає забуттю!

Мені пригадалися статті в українській пресі, коли Олександер Мороз не дотримав своєї передвиборної обіцянки йти з „помаранчевими", (деякі автори писали навіть, що Соціялістична партія України дістала за цю зраду 200-300 млн. дол.). Після позачергових виборів знов заговорили про „купівлю депутатів", тобто, за всю попередню корупцію ніхто з депутатів не відповідав перед законом. Б. Малроні покинув уряд 14 років тому, але перед законом буде відповідати тепер, оскільки в Канаді до верховенства права ставляться поважно. Тут нема імунітету депутатам чи державним службовцям: порушив закон – відповідай за це.

Звичайно, українським законодавцям, які вийшли з партійної номенклятури, потрібен імунітет, щоб можна було порушувати чинне законодавство. Інакше не можна цього зрозуміти, коли бачиш, як „народні обранці" виривають з рук голови Верховної Ради картку для голосування, як бльокують його крісло.

Тому мені, як і всім свідомим українцям, дуже хочеться, щоб Україна, в якій „Руська Правда" появилася ще перед „Magna Carta", нарешті запровадила у себе верховенство права, оскільки без нього жити тяжко. Коли дотримуєшся правди, то не потрібно запам'ятовувати, що казав, бо казатимеш все те саме, а коли ти чесний, то не потрібен тобі імунітет від закону.

Коли б до парляменту України належали люди, які обізнані хоч трохи з такими середньовічними пам'ятками, як „Руська Правда" чи „Magna Carta", то й населення України мало б насолоду дивитись на своїх обранців, які не почувають себе понад законом, але шукають закони, за якими в Україні було б жити і краще, і гідніше.

Йосиф Сірка,
Торонто

Занепали музеї та бібліотеки

Сталося лихо з Криворізьким геолого-мінералогічним музеєм „Скарби надр Кривбасу" та технічною бібліотекою, які відвідували діячі науки та культури з Німеччини і Голяндії, Чехословаччини і Болгарії, Японії, Данії, Швеції.

У часописі „Промінь Просвіти" 11 січня вміщено статтю „Найчорніша сторінка в історії культури", у якій колишній працівник цього закладу інженер-геолог Інна Писаревська розповіла, що міський голова Юрій Любоненко оголосив про перенесення музею до Криворізького технічного університету.

Насправді університет, не маючи необхідної площі, не може розмістити музей у себе. Все добро звалене в колишню студентську їдальню, засклені вітрини псуються на господарському дворі. Науково-технічна бібліотека розосереджена до дрібних бібліотечок. А в будинку, де знаходився музей, зробили розважальний комплекс. 26 грудня 2007 року Ю. Любоненко оголосив на сесії міської ради (а після неї підтвердив це на прес-конференції), що буде переноситись на нове місце також Криворізький історико-краєзнавчий музей, бо його приміщення – в аварійному стані.

Що ж тепер станеться і з цим музеєм? Доведено до краю і приміщення міської бібліотеки на центральній вулиці, яке перетворюється в руїни.

Сергій Зінченко,
Кривий Ріг, Дніпропетровська обл.

Хто знає про сотню „Бея"?

У нашому реґіоні (Долинський район, тоді – Станіславська обл.) відбувся бій сотні „Бея" з Української Повстанської Армії (УПА), де загинуло, за одними джерелами, 30 повстанців, за іншими – 18. Ось як подають цей бій Інтернет-джерела:

„19 грудня 1946 року московські окупанти організували велику облаву „Червона мітла" на українців. На світанку енкаведисти оточили навколишні села (Козаківка, Сукіль, Долина). Біля с. Сукіль сотня „Бея" вступила в героїчний бій з ненависним окупантом. Ворог переважав у живій силі і зброї. Після славного бою, знищивши силу-силенну окупантів, через загрозу оточення, повстанці розділились на два загони і пішли в прорив у двох напрямках. Одна частина відійшла в напрямку с. Козаківка, де до них приєдналась сотня „Бойки", інша з боями відступила в напрямку с. Кам'янка. Стрілець „Морозенко" прикривав відхід сотні з кулеметом, косячи ненависних варварів із зброї, як траву. Він був тяжко поранений, але бився, як титан. Згодом відклав зброю і приготував ґранату. Енкаведисти порадились і вирішили брати повстанця живим, бо за живого більше платили. Коли московські варвари підійшли близенько, він випростався і, щоб не попасти в лапи хижих московських звірів та при втраті свідомости під час катувань не видати таємниці і друзів, з окликом „Слава Україні!" підірвався ґранатою разом із кількома окупантами. В цьому бою з обидвох сторін були великі втрати.

Загинули смертю героїв близько 50 повстанців і приблизно 70 московських варварів. Москалі забрали тіла повстанців до с. Козаківка, де мертвих пограбували, забрали одяг, взуття й інші особисті речі. Частину власних мертвих військовиків закопали на місці, а решту відвезли до Болехова окремими тягарівками, щоб не бачили інші московські солдати. Біля с. Козаківка вони поховані в спільній могилі".

Інший варіянт. Ось як описує В. Гук бій цієї сотні:

„У грудні 1946 року сотні „Бея" і „Довбуша" здійснили рейд з Рожнятівщини на Долинщину. На п'яти наступали більшовики, стараючись оточити їх і знищити. Великий сніг не дозволяв відірватися повстанцям від чекістів. Перейшовши села Мізунь, Кальна, Розточки, сотні розійшлися: „Довбуш" пішов на Слободу Болехівську і Липу, а „Бей" – у Церківну. Коли почало світати, сотня збиралася вирушати з села в сторону урочища Підцапова, а звідти лісами до Поляниці, і далі – у села Сколівщини. Тільки-но спинилися на короткий відпочинок, і сотенний підкликав чотових на нараду, як стежа повідомила, що за ними рухається колона „совітів". Сотенний вирішив провчити, як він говорив, „шміраків" і підготував для них пастку, змінивши напрям руху сотні... Впевнені в тому, що повстанці вже давно перейшли лісову поляну і тепер стараються відірватись, вони вийшли з лісу на відкриту поляну і безпечно продовжували переслідування. Ось тоді з лісу пролунала команда: „По ворогові – вогонь!". Чотири рази кидалися чекісти в атаку, щоб вирватися з цієї пастки, але влучні черги повстанських кулеметів примушували зайд лягати на сніг. Частина чекістів прорвала партизанське кільце і кинулася протоптаною стежкою в село, але там, між високими каменями, дорогу їм перегородив кулеметник. Ті, що вирвалися з поляни, знайшли свою смерть тут. Між каменями у лісі „совіти" в тому бою втратили 150-180 осіб. З повстанського боку загинуло 18 бійців, які поховані у братській могилі на цвинтарі Слободи Болехівської".

Крім цього, існують ще інші джерела, в яких наведена суперечлива інформація. За нашими даними, частина повстанців похована в братській могилі села Церківна, Долинського району. Нам відомо, що багато повстанців виїхали за кордон. Невідомі прізвища загиблих, і ми не можемо достойно вшанувати їхню пам'ять. Може, хтось би відгукнувся і нам вдалося б відновити прізвища загиблих? Можливо, є якась інформація щодо сотні „Бея"? Адреса: Ярослав Кобрин, с. Шевченкове, Долинського району, Івано-Франківська обл., Ukraine. Тел.: (380-3477) 53-446, (380-6670) 24-723. Електронна пошта: astragal@i.ua.

Ярослав Кобрин,
с. Шевченкове,
Івано-Франківська обл.

Не чутно голосів протесту

Московські шовіністи кричать на весь світ, що росіян утискують в Україні. Але це неправда. Проте давнє прислів'я каже: „Колесо, що скрипить – дістає олії". Тож преса у США повторяє ті скарги, і часом здається, що вони є правдиві. Ніхто й слова не скаже, щоб заперечити неправду.

В Україні живе кілька мільйонів корінних росіян, представники яких у Верховній Раді говорять російською мовою. І диктують українцям, якою мовою вони мають говорити. І ніхто з українців ані слова проти цього не скаже. Замість цього треба, щоб все українське – преса, книжки чи кіно – були бодай на п'ять років звільнені від податків. Це дало б можливість українській літературі і культурі прийти до світового стандарту.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

КЛЮБ СЕНЬЙОРІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

запрошує громаду на

З'ЇЗД СЕНЬЙОРІВ УНСОЮЗУ НА СОЮЗІВЦІ

Неділя, 8 – 13 червня 2008 р. – Тиждень Сеньйорів

Шановні Пані і Панове! 2008 рік вже з нами. З Новим роком бажаємо всім здоров'я та доброго настрою. Запрошуємо Вас відвідати Союзівку під час З'їзду Сеньйорів.

В імені Клюбу сеньйорів УНСоюзу маємо шану запросити Вас на річний З'їзд сеньйорів, який відбудеться на СОЮЗІВЦІ від неділі 8 до п'ятниці 13 червня 2008 р. Для загальної інформації подаємо, що Клюб сеньйорів УНС зорганізовано і далі є активним понад 30 років. Метою сеньйорів УНС є підтримка намагання УНСоюзу зберігати і плекати українську спадщину, сприяти єдності громади, розвивати товариську діяльність і підтримувати громадське життя українців в Америці і Канаді. Минулого року ми мали понад 100 учасників на з'їзді, 10 цікавих доповідачів та розвагові програми кожного вечора. Ми знову плянуємо цікаву програму і маємо надію, що Ви зможете приєднатися до нас. Програма відмінна, товариство приємне, харчі знамениті, гірське повітря, музика і розвагова програма – все це в колі знайомих та нових членів!

Побут на Союзівці включає: 5 нічлігів, харчування, бенкет, податки та чайові, доповіді та розвагові програми.

Члени УНС: одна особа **$425**
дві в кімнаті по **$355** від особи
один вечір – одна особа **$100**
дві в кімнаті по **$82** від особи

Не члени УНС: одна особа **$475**
дві в кімнаті по **$373** від особи
один вечір – одна особа **$110**
дві в кімнаті по **$90** від особи

Бенкет і програма: $35 від особи. Просимо реєструватися на Союзівці вчасно. **Тел.: (845) 626-5641.**
Організовуйте автобуси з вашої місцевости. Контактуйтеся з місцевими клюбами сеньйорів.
За дальшими інформаціями звертайтеся до Оксани Тритяк на тел.: (973) 292-9800 дод. 3071
Тиждень Клюбу сеньйорів є приємним, цікавим і головно доступним!

ГОСТЯМ РАДІ!

175-ий Відділ вибрав нову управу

ВОРЕН, Мишиґен. – 27 січня відбулися збори 175-го відділу Українського Народного Союзу, на яких обрано нову управу. Учасники зборів з новообраними членами управи (сидять, справа): Леся Лаврин – секретар і скарбник, д-р Олександер Серафин – голова, Леся Фльорчук – заступник голови, Роман Лазарчук – секретар зборів. *Фото: О. Серафин*

Дорогі студенти, члени УНСоюзу!

Тепер ви можете знайти аплікації на стипендії і нагороди УНСоюзу
на нашій інтернетовій сторінці
www.unamember.com
під заголовком
MEMBERSHIP BENEFITS

Фестиваль Українських Фільмів

від п'ятниці, 23-го травня, до понеділка, 26-го травня 2008 р.

на Союзівці

у циклі презентацій -- художні і документальні фільми на українську тематику або у виконанні українських режисерів і продюсерів ** мультики ** фільми молодих продюсерів ** ** дискусії на різні теми українського кіна **
Зацікавлені режисери можуть зголошуватись до директора фестивалю Христини Котляр
електронна пошта --filmfestivalreviews@mac.com

П'ятниця, вечір-- музика Матвія Дубаса ** **Субота,** вечір--забава з оркестрою «ГРІМ»

Неділя, вечір --музика Влодка Мосуряка «ЗУКІ»

за дальшими інформаціями дзвоніть на тел. 845-626-5641
216 Foordmore Rd., Kerhonkson. NY 12446
WWW.SOYUZIVKA.COM

2008 рік – Рік пам’яті жертв Голодомору в Україні

Передсмертна поезія Павла Фастовця

Павло Фастовець грає на сцені Київського оперного театру, 1930 рік.

На сцені Національної Опери України тихо плаче симфонічна оркестра. Надривно ридають хори. Побиваються, голосять солісти. Наче скрики душ невинно убієнних Великим голодом. Відголоси моторошного лиха української нації 1932-1933 років обпікають серця. Зал завмер.

Серед присутніх – Президент України Віктор Ющенко з дружиною й дітьми, народні депутати, шановні люди держави, посланці закордонних країн. І декілька тих, кому тоді судилося вижити. Перед внутрішнім зором постала давня світлина: на цій же сцені грав колись на скрипці простий селянин Павло Фастовець. Навіть грамоту одержав на огляді обласної художньої самодіяльности 1930 року. А взимку 1933 року помер від голоду...

Голодова смерть тоді скосила трохи не все родове гніздо Фастовців у селі Туники на Київщині. Двоюрідний онук дідуся Павла Георгій Фастовець, який перетерпів голод дев’ятилітнім хлопчиком, запам’ятав багатьох своїх замордованих родичів і сусідів. Тоді померли Фастовці – Павло Дементійович, одинак, 52 роки; Пилип Савович, батько, 40 років; Пріська, мати, 33 роки; Володимир, син, 10 років; Катруся, донька, 9 років; Вітя, син, 6 років. Померли діти засланого на Соловки Михайла Фастовця – Марія, 11 років; Надійка, 8 років; Явдоха, 7 років; Володя, 5 років. Померли Очеретні – Парфень, батько, 25 років; Софія, мати, 22 роки; синок їхній – 2 роки; донька, немовля. Померли Бабиленки – Андрій, батько, 35 років та діти Микола, 13 років, Манька 8 років; Петро Іванович, батько, 32 роки; Ївга, мати, 30 років; Васька, мати Петра; Степан Терентійович, дід Петра; Василина, тітка Петра; діти Петра – Іван, 10 років; Василь, 5 років; Федір, 3 роки; Таня, немовля. Вмирали цілими сім’ями, без останку – Фастовці, Бабиленки, Момоти, Когути...

Павло Фастовець був вояком у Першу світову війну. Опинився в таборах військовополонених спочатку в Австрії, потім в Італії. Тільки через шість років повернувся до рідного села, де вже ґвалтувала совєтська влада. Одружений не був, жив сам у старій батьківській хаті. Господарства власного не мав. Працював на поденщині: кому трави накосить, змолотить чиїсь снопи, криницю викопає.

Вечорами в його гостинній оселі збиралися сільські парубки. Грали на сопілках, на гребінцях, на рублі, співали, читали „Кобзаря“ Тараса Шевченка; дядько Павло вигинав на скрипці. Ще він розважав молодь своїми віршами, які тут же складав і записував олівцем на комині, а хлопці переписували їх, заучували напам’ять.

Павло Дементійович стирав віхтем написане (у кочергах стояв казанок з розведеною крейдою), гарячий комин підсихав, і він знову мережив рядки про війну і полон, про красу рідного села, про односельців, які були нащадками козаків Фастівського полку.

Та прийшла лиха година розкуркулювань, висилок, Голодомору. Більшовицька „чума з лопатою ходила і гробовища рила, рила“. Молодь, яка ще трималася при силі, потай покидала село: їхала на шахти, заводи, лісорозробки. До дядька Павла рідко хто заходив. Сусіда Талимон Фастовець іноді приносив щось поїсти і записував у зошит сповнені драматизму куплети Павла Дементійовича. Талимон запам’ятовував їх і розказував стражденним односельцям, аж поки його не злапали аґенти спецслужби – „ґепеушники“. Лупцювали, допитувались, хто написав. Але автор віршів Павло Фастовець лежав уже в братській могилі поміж замордованих голодом...

Талимонові вдалося втекти на вугільні копальні Донбасу. Пережив і голоднечу, і фронти Другої світової війни. І завжди носив у пам’яті вірші дядька Павла.

Тільки в дні ґорбачовської перебудови повідав їх своєму племінникові Георгієві Фастовцеві, який також пам’ятав декілька куплетів дідусевих поезій.

Крізь далеч років почуймо крик душі сільського поета-самоука, приреченого на невідворотну страту більшовицьким голодовим:

Шість літ був я за кордоном
І не знав напасті,
Що прийдеться пропадать
При совєтській власті.
Сидів я в своїм куточку,
Порвав штани і сорочку,
Думка піти б у село, –
Три рази збирався, –
А тут на тобі, на капость,
І картуз порвався.
Околушка геть облізла,
Верх давно розпався,
Ноги пухлі не несуть...
Я й не сподівався,
Що отак страждати буду,
З голоду вмирати,
Та всі сили прикладу
За кордон втікати.
Там одежу буду мати,
Й чоботи хороші,
І роботу якусь знайду,
Ще й матиму гроші.
Буду їсти, буду пити,
Радвладу згадаю:
Який чорт її придумав?
Їй-богу, не знаю.
А скоріше не простий,
Видно, чорт рогатий,
Бо пішов і той в старці,
Котрий був багатий.

Ой ви, люди закордонні,
Не пускайте цих бандитів:
Вигибає в нас село,
Мруть з голоду діти.
На Сибір, на Соловки
Хазяїв погнали,
Жінок з дітьми турлять з хат,
Щоб в снігу конали.
Осталася у селян
Порожняя ложка,
А в кожного над душею –
Гробовая дошка...

* * *

„Колективіст – робітник,
„Індус“ – шарлатюга!“
Одняли в нього коня,
І воза, і плуга.
Штани драні, ноги босі,
Тіло майже голе...
Та такого ж не бачила
Вкраїна ніколи.
Так ленінські „товарищі“
На всі сто надули,
Безахисних гречкосіїв
Роздягли й роззули.
Допекли і дозолили
Вже кожній людині,
Бо у радах – барани,
А в органах – свині...

* * *

„Гей ви, куркулі!
Ховайтеся у кулі!
Як не в кулі,
То в солому,
Бо йде „червона мітла“
До вашого дому!“
Наліт роблять в кожну хату
„У Господа“ лають,
Наган прямо господарю
В груди наставляють:
„Дайош хлебозаготовку,
Всякую культуру,
Но уж єслі нє отдашь,
То здерьом і шкуру!“
А селянин ізлякався,
Схрестив на грудях руки:
„Забирайте, що бачите,
Не бажаю муки“...
От страшне життя настало
Бідному народу –
Через того супостата,
Що пустив „свободу“.
Ця „свобода“ не годиться
Хорошій людині,
А бандитам – то на руку:
Можеш брать і в скрині.
Ось вигребли все зерно,
Линду ще й квасолю.
Де ж ти взявсь, клятий Ленін,
На нашую долю?
Через тебе, супостата,
В нас банда владіє,
Народ бідний, безоружний
Нічого не вдіє.
Як вимели із засіків,
Обчистили й скрині –
Вимира народ хрещений,
Не стане й в помині...

* * *

Але люди також винні,
Не дають катам відпор.
Хапай в руки, що попало:
Хто довбешку, хто топор!
Виступайте всі активно,
Бо не мусить отак буть –
Більшовицькі комісари
Нас на той світ заженуть.

* * *

Як умру – без домовини
В яму вкинуть, як кота,
Без попа і без дяка,
Оце ж правда в нас така.

Забуті слова: „Індус“ – презирлива кличка індивідуального господаря-селянина за часів насильницької колективізації, „Червона мітла“ – так тоді називали бригади грабіжників, котрі позбавляли людей й крихти хліба, линда – місцева назва різновиду бобових, якими годують коней.

Павло Фастовець помер у лютому 1933 року. Він ще дістався до економії неподалік села Карапишів і там вичищав стайню за мисочку баланди (вранці й увечері) з мерзлої картоплі та перепрілого пшона. Охлялі від голоду наймити часто не витримували такої потрави і в перші ж дні конали в кривавих різачках. Їх скидали в напівзавалений погріб, пошарово, тут же в конюшні, притрушуючи землею. До весни виріс пагорб – могилка затортурованих голодом.

На осінь стару конюшню розібрали, саму могилку розрівняли. Зараз там чорніє мерзла рілля і, лементуючи, кружляє гайвороння.

Михайло Іщенко,
Канів

Ми їли гнилу картоплю

Мені довелося пережити голод в 1947 році. Їсти доводилось все, що бачили очі – лободу, щавель, кропиву, листя, бруньки дерев. З щавлю виготовляли котлети, їх називали „щавленики“, з ягід бузини – кисіль і компот. Коли мій молодший трилітній брат Анатолій з’їв цього кисілю, то у нього почались корчі в животі, він дуже кричав.

Велику увагу звертали на збирання гнилої картоплі. Мабуть, молодші люди не знають, як можна використати гнилу картоплю. Коли восени в колгоспі викопували картоплю, поле переорювали і сіяли озимину. Картопля, яка залишилась в землі, за зиму перегнивала. Весною дощі вимивали її з землі і чимало її біліло під сонцем на поверхні. Але збирати її забороняли. Місцеві керівники пояснювали заборону тим, що діти потолочать озимину, яка вже підросла. Дорослих за збирання картоплі могли карати. Але діти бігли збирати картоплю. Мама висипала її у велике корито, товкла, заливала водою і перемішувала цю масу. Потім брудну воду зливала, заливала чистою і знову мішала. І так кілька разів, поки на дні корита не залишався чистий крохмаль. Мама використовувала його для приготування їжі.

Легше стало, коли почались жнива. Вдома їсти було нічого, але в колгоспі для всіх, хто працював на жнивах, в обід давали миску супу. Дітей в селі було чимало і всі знали, коли в полі починався обід. На цю годину всі діти з села підтягувались до табору, де старенька баба Прохориха готувала суп у двох великих казанах. Діти метушились навколо, допомагали чим могли – носили з лісу дрова, ламали їх, підкладали у вогонь, щоб швидше зварити суп.

По мисці супу одержували мама і мій старший брат Сашко. Дітям супу не давали, але баба Прохориха знала, чиї діти бігали біля казана, і намагалась дати більше супу батькам. У нас вихо-

(Закінчення на стор. 11)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Кредитівка дбає про громадські справи

Володимир Павелчак

ЧИКАҐО. – Українсько-американська федеральна кредитна спілка „Самопоміч" об'єднує українців Чикаґо та мешканців Ню-Джерзі, але до неї можуть також належати українці з інших штатів. Кредитівка підтримує Світовий Конґрес Українців, Український Конґресовий Комітет Америки та чикаґську „Помаранчеву хвилю". У минулому році вагому фінансову підтримку одержала Українська національна інформаційна служба (УНІС), яка вже 30 років обстоює інтереси української діяспори перед урядовими структурами США у Вашінґтоні.

Протягом року кредитівка співпрацювала з різними українськими мистецькими групами. Першими у 2007 році до Кредитівки завітали з „Колядою" церковні хори, школярі та громадські організації. Влітку завдяки спонзорській підтримці танцювальний ансамбль „Громовиця" виступив з концертами у Західній Европі, а танцювальний ансамбль „Іскра" при Осередку СУМ ім. Дмитра Вітовського влаштував концерт на завершення своєї праці з виховання молоді та збереження українських традицій.

Кредитівка була частковим спонзором виступів у Чикаґо Капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка з Дітройту, востаннє під керівництвом Олега Махлая. Після концерту в приміщенні кредитівки відбулася зустріч бандуристів з української громадою міста. У жовтні до кредитівки завітали переможці конкурсу молодих піяністів ім. Володимира Горовиця, між ними був киянин Артем Канке.

Кредитівка надає допомогу культурним установам, особливо Українському інститутові модерного мистецтва й Українському національному музеєві в Чикаґо та Українському американському культурному центру Ню-Джерзі у Випані.

Не оминає увагою кредитівка і потреби українських спортсменів, які, виступаючи в Чикаґо, примножують славу і клюбу, й української фінансової установи. Зокрема футболісти спортового товариства „Леви" здобули право виступати в цьому сезоні у вищій лізі з футболу в Чикаґо, у т. зв. „indoor soccer".

Коли у Чикаґо відбувався чемпіонат світу з боксу серед аматорів, в якому брала участь національна команда України, на честь українських боксерів у конференційній залі кредитівки була організована зустріч з представниками українських громадських та спортивних організацій. Для багатьох українських спортсменів було цілковитим відкриттям, що далеко від Батьківщини, за океаном, українці зберігають національні традиції, плекають рідну мову, шанують духовне та культурне надбання українського народу.

Під час приїзду до Чикаґо відвідували „Самопоміч" і представники вищої освіти, зокрема ректор Острозької академії Ігор Пасічник та провідники Українського Католицького університету Мирослав Маринович, Владика Діонісій (Ляхович) та о. Ігор Бойко.

(Закінчення на стор. 15)

Пластова оселя „Вовча Тропа" оголошує реєстрацію

При в'їзді на пластову оселю „Вовча Тропа".

ІСТ-ЧЕТЕМ, Ню-Йорк. – Окружна таборова комісія „Вовчої Тропи" (ОТК) готується до 55-го року окружних пластових таборів для новацтва і юнацтва. Тритижневі табори відбудуться від суботи, 5 липня, до суботи, 26 липня. Табір старшого юнацтва також починається 5 липня і закінчується в неділю, 20 липня.

Цього року ОТК влаштовує новий таборовий реєстраційний процес. Замість того, щоб висилати поштою пакет таборових форм, всі таборові документи можна отримати в Інтернеті на сторінці www.vovchatropa.org. Форми мусять бути докладно виповнені, з правильними підписами, де потрібно, і поштою вислані на адресу: „Plast Camp", c/o Darka Halaburda Patti, 123 Pearl Brook Dr., Clifton, NJ 07013. Тел.: (973) 778-4427.

Всі колишні таборовики отримають поштою лист, який пояснить деталі нових умов реєстрації. Інформації про реченці та таборові оплати можна знайти на тій же Інтернет-сторінці під „Інформатор ч. 1".

„Вовча Тропа" – це оселя, що має понад 350 акрів чудових лісів та галявин серед Кетскильських і Беркширських гір. ОТК вже готує оселю до літа. Готові будуть нові юнацькі їдальні та перероблений басейн.

За додатковою інформацією телефонуйте до Дарки Галабурди-Паті. Очікуємо всіх пластунів, обіцяємо чудові пригоди!

Наталя Сейлик

Ми їли...

(Закінчення зі стор. 9)

дило дві миски на трьох. Цей суп я пам'ятаю все життя, і через 60 років чую його запах, відчуваю його смак. Здається, ніколи в житті такого смачного супу я не їв.

Зернові культури в колгоспі косили кінськими косарками, косами, жали серпами. Комбайнів на той час ми ще не бачили. Потім по стерні пускали грабарки, якими згрібали колоски, що впали на землю. Після цього колоски намагались збирати діти. Дорослі боялись збирати, їх могли карати за це. А діти з сумками через плече збирали їх на краю поля, біля лісу, біля ярів. Якщо з'являвся бригадир або об'їзник, діти бігом втікали до лісу. Треба було вчасно втекти, щоб бригадир не впізнав, чиї то діти, бо батьків могли покарати за збирання колосків дітьми.

Зібрані колоски сушили, вибивали зерно і мололи на зернодерці. Цей пристрій, подібний до м'ясорубки, придумали сільські умільці. На нашій вулиці він був в коваля. Вечором в хаті коваля збирались сусіди і по черзі мололи своє зерно.

Трохи зерна приносив мій брат Сашко, коли в колгоспі сіяли зернові. Але за цим слідкували. Коли брат сіяв в полі, то в одному кінці сидів бригадир, а в іншому – об'їзник. Але брат помітив, що посеред поля була невеличка долинка, де його деякий час не міг бачити ніхто з сторожів. Тут брат зупиняв коней, відсипав в сумку зерна, присипав її землею, а вночі ішов і відшукував. Це зерно також мололи на зернодерці. Але красти зерно було небезпечно, бо всі знали закон про „три колоски". В сусідньому селі Воргол моя тітка Ольга пізньої осені возила вимочені коноплі від річки до колгоспного току. Їдучи біля свого двору, вона вкинула у двір кілька горсток конопель. Не дивлячись на те, що вона мала трьох малолітніх дітей, а чоловік був учасником війни і бригадиром у колгоспі, її засудили на п'ять років тюрми, з якої вона вийшла вже після смерти Сталіна.

Я вижив, але з тих часів навчився шанувати і поважати хліб. Десь там в глибині душі завжди живе страх, що я не наїмся. Я навіть не думаю про це, хліб завжди є на столі. Цей інстинктивний страх існує поза моєю свідомістю. Крім того, я ніколи не залишаю в своїй тарілці їжі, не можу викинути найменшого шматочка хліба. До цього мене привчив 1947 рік.

Володимир Висоцький,

Блаженніший Патріярх і Кардинал

Любомир Гузар

Глава Української Греко-Католицької Церкви

75

Ми, бувші учні і друзі Зальцбурзької Гімназії, складаємо Вам, Блаженніший Кир Любомире, найщиріший привіт з нагоди Ваших уродин і радіємо, що з волі Божого Провидіння вибрано Вас, Блаженніший Патріярше, на особливо відповідальне становище на грані XXI-го століття.

Молимо Бога, щоб наділив Вас, Ваше Блаженство, снагою і силою на

МНОГІЇ І БЛАГІЇ ЛІТА!

Організаційний Комітет

Вечір пам'яті героїв Крут і представлення книжки „Крути"

Осип Зінкевич

Євген Сверстюк

Олесь Доній

КИЇВ. – Вечір пам'яті героїв Крут, що його організувало видавництво „Смолоскип" в Будинку вчителя з нагоди виходу книги „Крути", несподівано поєднав у собі академізм і мистецький запал, мінорні і мажорні ноти. За одностайним визнанням промовців, хоча бій під Крутами і був поразкою в війні проти армії більшовиків, проте він став перемогою українського духу, народженням, за словами Євгена Маланюка, „нового українця".

Осип Зінкевич – упорядник (з дружиною Надією) збірника „Крути" у своєму виступі зазначив, що збереглося 125 віршів різних часів про подвиг героїв Крут (у згаданий збірник увійшло 39 із них), і жодна інша подія в історії українства не відзначилась подібним багатоманіттям рефлексій.

Відзначення річниці бою під Крутами, на думку О. Зінкевича, є подією, яка вже перейшла у сферу символічну. Вчинок крутянців, додав Ростислав Семків, директор видавництва і ведучий вечора, є прикладом самовідданої боротьби за державність. Колишній політв'язень і правозахисник Євген Сверстюк зазначив, що річницю Крут відзначали ще українські політв'язні в радянських концтаборах, і ця подія стала тим символом спротиву радянській машині терору, і цей символ підтримував їх у тяжку хвилину – далеко від рідного дому.

Народний депутат України, колишній лавреат „Смолоскипа" Олесь Доній у своєму виступі найбільше говорив про лекції Крут, до яких потрібно бути особливо уважними сьогодні. Коли більшість киян мовчки була готова зустріти свою долю, юнаки виконали свій військовий обов'язок – стали на захист Києва. І тепер мовчання і примирення може стати згубним – потрібно відкрито відстоювати свою позицію в духовній, громадянській, політичній сферах, де українство ще не отримало остаточної перемоги.

Академічна частина вечора завершилась виступами істориків Ігоря Гирича та Володимира Сергійчука, які додали необхідне історичне тло для вчинку крутянців.

Вечір пам'яті героїв Крут розпочали Мирослава Дебелюк віршем Олекси Стефановича „Крути", і молодіжна недільна студія при Союзі Українок, яка виконала пісню про Крути того ж автора. До програми входило театралізоване дійство за сценарієм і сценічним втіленням лавреата премії ім. Василя Стуса Олени Голуб, що поєднувало в собі поетичні твори, присвячені бою під Крутами, історичні матеріяли та спогади учасників бою. Ця частина складалася з музичних виступів бандуриста Тараса Компаніченка (з участю Юрія Фединського зі США), молодих бандуристів Святослава Силенка і Данила Мельника та мистців слова Лесі Матвійчук, О. Голуб, Миколи Косицького, Антона Дворянкова та наймолодших – Романа Гардащука і внучки командира УПА Мирослава Симчича – Даринки.

Заля була заповнена вщент, левову частку глядачів становила молодь. На вечорі та презентації книжки „Крути" були також 34 представники преси, радіо і телебачення.

Осип Зінкевич

Виступає недільна студія при Союзі Українок, перша справа – мистець слова Мирослава Дебелюк.

Учасники мистецької частини під керівництвом бандуриста Тараса Компаніченка та мистці слова.

Стелла Кренцбах: живу ще завдяки УПА

Цей матеріял був недавно вміщений на популярному веб-сайті „Майдан" з таким коротеньким вступом: „Майдан" публікує спогад дочки західньоукраїнського рабина, яка була спочатку в санітарній службі УПА, потім в розвідці УПА, потім знову в санітарній службі, а після переходу групи на Захід виїхала в Ізраїль. Просимо стурбованих правописом зайве не обурюватися з приводу слова „жид". До 1939 року в Галичині слова „єврей" в правописі не було, ми залишили правопис авторки, тобто „жид" – певна річ, без жодних намірів щодо національної образи". Вперше цю розповідь подано в книзі „В рядах УПА. Збірка споминів колишніх вояків УПА" (ред. д-р Петро Мірчук і В'ячеслав Давиденко, „Пролог", Нью-Йорк, 1957).

Те, що я сьогодні живу й усю снагу моїх літ віддаю вільному Ізраїлеві, я завдячую лише Богові та УПА – Богові за те, що дав мені такі очі, як волошки українського поля, і золотисте волосся розлогих ланів пшениці, що я нічим не різнилася від дівчат української землі. Народилась я в містечку, що лежить за 75 кілометрів від Львова. Батька мого шанували в містечку не тільки жиди. Була це надзвичайно чесна людина, що життя своє вела згідно з Божими заповідями, що любила своє, але шанувала й чуже. Не дивно було, що батько мій жив у приязних відносинах з місцевим греко-католицьким деканом, до якого часто заходив на дискусії про Біблію. Донька того ж священика, Оля, була моєю найщирішою товаришкою від першої кляси.

Після закінчення народної школи віддав мене батько до місцевої гімназії „Рідної Школи", хоча була в місті теж польська державна гімназія. Батько казав, що в українській школі я переноситиму менше приниження. Але він дуже помилився, вживаючи слова „менше". За вісім років навчання в українській школі я не зазнала жодного приниження. Товаришки уважали мене рівнорядною товаришкою, ставилися до мене, як до українки. В гімназії вивчила я докладно літературну українську мову, пізнала велич духу української літератури.

Дома виховували мене за старозаконним звичаєм. Говорили ми не діялектом, а чистою гебрейською мовою. Батьки змалку защіплювали в мене любов до Ізраїлю, такої ж поневоленої батьківщини, як і Україна. І тоді, коли я вже почала вглиблюватися в нутро своєї душі, я побачила, що моє серце поділене на дві рівні частини. В одній горить любов до Ізраїлю, в другій – до України.

В 1935 році я здала матуру і хотіла записатися у Львові на медичний факультет. Але моє подання відкинули разом з поданням 38 українців. Я була одинока жидівка, якої не прийняли. Тоді я записалася на філософію. Цього року виїхали до Палестини мої батьки, до яких я мала приїхати після закінчення студій. В червні 1939 року закінчила я студії і одержала докторський титул. 28 вересня мав відплисти до Палестини корабель, на який я мала зарезервований квиток. Але 1 вересня вибухла війна, і я не встигла виїхати зі Львова.

Нові господарі — більшовики спочатку ставилися до жидів прихильно. Я відразу одержала працю в середній школі, промовчавши, очевидно, моє соціяльне походження. Але не минуло року, як одного ранку з'явилися в моїй хаті міліціонери і звеліли збирати речі в дорогу. Прийшов наказ вивозити жидів на Сибір. І тоді я почала збирати всі речі, одягнулася в найліпше вбрання і думала піддатися долі. Перед виходом я попросилася до туалету. Мені дозволено. Там чекав мене рятунок. Я жила в партері, вікно туалету виходило на подвір'я, я вискочила через вікно і перехідною брамою втекла на іншу вулицю.

Весь час, аж до відходу більшовиків, я переховувалась в моєї товаришки Олі, доньки священика з нашого містечка. Оля ділилася зі мною останньою скоринкою хліба, і була наче рідна сестра; вона ніколи не дала мені відчути того страху, який переживала через мене, наражуючи своє життя. Але і в неї, як і в мене, не було нікого. Мами не мала змалку. А батька вбили під час війни поляки – т. зв. Леґіон смерти, що складався з кримінальних злочинців і був висланий палити українські села та вбивати свідомих українців.

Коли вступили у Львів німці, я була, мабуть, одинокою жидівкою, ще раділа їхньому приходові. Я думала, що вони створять Україну, а самі підуть проти большевиків. Але як я болюче розчарувалася! Скоро моя радість перетворилася в жах. Те, що почали робити німці з жидами, а опісля з українцями, було ніщо інше, як тільки продовження більшовицької жорстокости.

Жила я далі з Олею, працювала кравчинею в українських домах. Документи мала на прізвище українське, обличчя моє не було підозріле, але нерви мої не витримували. Кожного дня я бачила великі колони жидів, що покірливо йшли на смерть в супроводі декількох поліцаїв. Мене брала лють за ту покірливість. Я затулювала рота, щоб не крикнути їм: „Киньтеся і вбийте тих кількох поліцаїв, вас переважна більшість, згинете і так, але як герої, а не як раби!". Я часто розмовляла про те з Олею, вона казала мені, що жиди не здібні на геройські вчинки. Тоді я погоджувалася з нею.

Ох! Олю, щоб я могла оповісти тобі, як вміють по-геройськи боротися і вмирати сини Ізраїля, але ти напевне сама те бачиш... Життя у Львові ставало небезпечне і для українців.

Уporaвшись з жидами, німці почали арештовувати українців. Тюрми заповнилися українською молоддю, інтеліґенцією, а згодом і свідомими селянами. Часті розстріли, арешти і вивезення у Німеччину в концтабори були на денному порядку. Але українці за кров відплачували кров'ю, за смерть – смертю. Тоді вже доходили до мене вісті про УПА на Волині. З часом рух цей зріс і поширився по всій „звільненій" німцями Україні. Я здогадувалася, що Оля теж має зв'язки з УПА, бо одного дня з'явилася в нашій хаті машинка, на якій Оля писала всякого роду пропаґандивні речі.

Часом Оля зникала, все в суботу ввечорі, і приїжджала в понеділок удосвіта, часто заболочена і втомлена. До нас почали заходити незнайомі мені хлопці і дівчата. Вони довго пересиджували в кімнаті Олі, або приходили тільки за ліками, що їх Оля приносила з аптеки, де працювала ляборанткою.

Двірник нашого дому був поляк. Він зауважив, що до нас заходить багато людей, і почав слідкувати за ними. Якось вибалакалася переді мною його жінка, кажучи, що на нас мають сусіди око. Я розказала про те Олі, і тоді візити до нас дещо припинилися.

Але ми були вже підозрілі. Я відчувала, що одного дня нас арештують, нова хвиля нервового страху опанувала мене. Я вирішила записатися на працю до Німеччини, мені здавалося, що там безпечніше. Про цей свій плян я розповіла Олі. Вона відраджувала мені їхати, та я наполягала, мотивуючи тим, що для мене іншого виходу немає. Тоді вона запропонувала мені вступити в ряди Української Повстанської Армії. Пропозиція Олі видалась мені спасінням, і я прийняла її з великою радістю. Вся моя істота була наелектризована ненавистю до ворога і жадобою помсти. А де ж найкраще могла я помститися, як не там? Було це 7 листопада 1943 року. „Як ти представила мене, Олю, як українку чи жидівку?" – питала я, ідучи польовою доріжкою в сторону сіножатей біля лісу. „Будь спокійна, вони про тебе все знають і між ними можеш бути тим, чим ти є. Вони не ділять людей на раси, тільки на чесних і нечесних". Я пішла з полегшею, слова Олі підбадьорили мене.

До липня 1944 року переховувалися ми в лісистих околицях біля Львова. Там перейшла я шестимісячний санітарний курс, який провадило двоє лікарів жидів і один українець. В нашій групі нарахувала я тоді 12 жидів, з цього вісім лікарів. Коли в липні 1944 року більшовики знову повернулися, я дістала наказ піти в містечко і працювати в місцевій міліції. Вісім місяців працювала я як секретарка начальника міліції. Начальник був жид, комуніст, завзятий партієць. Я удавала перед ним симпатичку комунізму. Вигадуючи різні історії про життя в „ґетто", я називала більшовиків моїми визволителями тощо. Начальник симпатизував мені, навіть робив мені подружні пропозиції. Я удавала закохану, і йому здавалося, що відносини між мною і ним щирі, приязні. Тим часом я була у постійному зв'язку з повстанцями. Я інформувала їх про все важливе, що вдалося мені підхопити в міліції.

Але одного дня на умовленому місці зі зв'язковим мене заскочив сам начальник. Він зв'язкового важко поранив і, думаючи, що вбив, залишив на місці, а мене повіз у тюрму! Тим часом зв'язковий, очунявши, рештками сил доповз до своїх і розказав про арешт. Тюрма була заповнена переважно селянами, і то старшого віку. Вся молодь була в УПА. Протягом п'яти тижнів мене допитували 15 разів. Мене мучили і били. В мене на тілі досі знаки – наглядні свідки тих катувань. Я увесь час мовчала, ні словом не відзивалася, і мене почали досліджувати якимсь жахливим апаратом, чи я часом не оніміла. Я не могла витримати болю і крикнула. Моєю одинокою відповіддю на всі допити були зойки і стогін. А все ж таки одного дня відбувся суд і там почуля я ніби мої зізнання. Мене присудили на смерть, і цей вирок я прийняла з полегшею. Мене дали у камеру смертників. Нас було 24 в кімнатці, яка з трудом могла помістити 12 осіб. Між засудженими була 70-літня бабуся і 12-літня дівчинка. Останню засудили за те, що пасла корову під лісом – ніби на те, щоб повстанцям доставляти молоко.

Кожній з засуджених приписували звинувачення, яке було абсурдом. Коли погасили в коридорах світло, жінки вирішили всю ніч провести на молитві, щоб гідно зустріти вранці смерть. Стара бабуся зняла з грудей гарний хрестик, на якому блищало срібне знам'я Розп'ятого Христа. Всі по черзі цілували хрест, а тоді почали шептати молитви. Я молилася з усіма, щиро. Не знаю, скільки часу пройшло, нам на молитві, як раптом почули ми стріли і метушню на коридорах. Стрілянина змагалася, ми не знали, що сталося, але якась надія вступила в наші серця. За деякий час двері нашої камери відчинилися, а в них стали хлопці, яких я знала з лісу. Тоді містечко було чотири дні в руках повстанців.

Від дня звільнення з тюрми життя моє тісно пов'язане з життям повстанців. Я переходила з ними з одного місця в друге, коли діставала наказ. Наша група складалась з 70 вояків, лікарів, трьох медсестер і ще чотирьох жінок. Літом 1945 року перейшли ми в Карпати, де злучились з двома іншими групами. Спочатку в гори більшовики не заходили, і ми жили деякий час спокійно. Але вже пізньої осені почалися щораз частіші бої, і тоді наш шпиталь поповнився і праці в ньому було дуже багато.

Одного дня, було це 7 січня 1946 року, в саме українське Різдво, оточили нас більшовики потрійним перстенем. Рятунку не було. Командир дав кожному з нас ручну ґранату, щоб вбили себе в останній хвилині. Бій ішов завзятий, нервійний, ішов і не переставав. Капелян нашого шпиталю, старенький священик-інвалід, три години молився перед дерев'яним хрестом і ввесь час просив: „Поможи їм, Христе, не дай марно погубити наші душі!". Ми молилися усі з ним. І тоді сталося чудо.

На підмогу прийшла з другої сторони Карпат велика група повстанців і, напавши на більшовиків ззаду, прорвала перстень. Казав командир тієї групи, що вони нічого не знали про наше становище. Але прийшов до нього молодий юнак з запискою, в якій просилося помочі. Хто був цей юнак, звідкіля він прийшов та хто його послав, ми ніколи не дізналися. З нашої групи він не міг бути, бо ми були оточені. Тоді почали говорити про чудо. Я довго думала над цією подією і врешті прийшла до переконання, що коли Бог творив чуда в часах Старого Заповіту, чому не міг цього зробити в теперішні часи?

Влітку 1946 року нашу групу розбили дощенту. Більшовиків було в десять разів більше від наших. Тоді згинула в бою моя подруга Оля. Наш шпиталь був дуже добре захований у гірській великій ущелині і, помимо докладних розшуків, нас не найшли. Нас врятувалося вісім осіб. Шпитальний лікар, старенький священик, двоє інвалідів без одної руки, двоє без ока, один з виламаною щокою і я.

Три тижні ніхто до нас не навідувався, ми не знали, що діється довкола. Ми були без зв'язку. Це було ознакою, що про нас ніхто не знає. Харчі почали нам

(Закінчення на стор. 16)

Міжнародний симпозіюм студентів-аспірантів

Учасники симпозіюму в Торонто.

ТОРОНТО. – Третій дворічний симпозіюм студентів-аспірантів „Нові перспективи сучасної України: політика, історія і культура" відбувся 24-26 січня в Торонтському університеті завдяки спонзоруванню Програми ім. Петра Яцика для Канадського інституту українських студій і Торонтського університету.

На ньому виступили 15 студентів-аспірантів з презентаціями наукових праць, в яких також брали участь 12 науковців. Вступну промову виголосив Пол Д'Анері, з Університету Кензасу, на тему „Помаранчева реставрація і неспокійний плюралізм України".

Студенти-аспіранти, які брали участь в симпозіюмі, приїхали з дев'ять країн і 13 різних університетів, зокрема з Великобританії (Оксфорд, Кембрідж, Лондон і Бірмінґгам), Канади (МекҐіл, Альберта), Угорщини (Центрально-Европейський), Франції (Школа вищих студій), США (Висконсин), Голяндії (Амстердам), Польщі (Школа соціяльних досліджень), Німеччини і України (Києво-Могилянська академія). На окремих панелях студенти представили теми своїх досліджень і пояснили свою методологію.

Симпозіюм викликав широке зацікавлення університетської і української громад Торонто й околиць. Додаткові інформації і повну програму симпозіюму можна знайти в інтернеті на сторінці:// www.utoronto.ca/jacyk.

Оксана Закидальська

Літературна нагорода „Кобзаря"

ТОРОНТО. – Друга презентація дворічної літературної нагороди „Кобзаря" – 25 тис. дол. за літературний твір з української тематики, який робить видатний вклад у канадську літературу, відбудеться 6 березня, в приміщенні „Palais Royale Ballroom". Жюрі має визначити найкращий твір з чотирьох фіналістів, яких вибрано з 18 праць, прийнятих на конкурс. Це число поданих праць збільшилося на 80 відс. в порівнянні з першим конкурсом, який відбувся в 2006 році.

Серед фіналістів є художній твір „The Ladies Lending Library" письменниці Дженис Кіфер-Кулик. Дві інші книжки – наукового жанру. Це книга Романа Фодчука „Zhorna: Material Culture of the Ukrainian Pioneers", фірма якого плянувала будову „Українського села" в Альберті. Ліза Ґреґул, яка викладає канадську літературу в університеті Британійської Колюмбії і була фіналістом першої нагороди „Кобзаря", в книзі „Leaving Shadows: Literature in English by Canada's Ukrainians" подає аналізу творчості українських канадських письменників. Четверта книжка в списку фіналістів – особисті спомини і куховарські переписи Марусі Боцюрків „Comfort Food for Breakups".

Нагородженням премією „Кобзаря" і встановленням в 2007 році стипендії Шевченківська фундація прагне зацікавити людей до творчости і сприяння розвиткові української тематики в канадській літературі. Дальші інформації про літературну нагороду „Кобзаря", як і бенкет нагородження можна набути на сторінці інтернету: www.kobzarliteraryaward.com

Оксана Закидальська

Кредитівка...

(Закінчення зі стор. 11)

Кредитівка також приділяє увагу харитативним ініціятивам, допомагаючи діяспорним установам закуповувати медичне обладнання та надсилати його лікарським закладам в Україні.

Кредитівка тісно співпрацює з молодіжними організаціями та школами українознавства. При них створено програми дитячого заощадження, які не лише прищеплюють студентам звичку заощаджувати, але й приносять користь як дітям-школярам, так і освітнім установам.

За традицією, вінцем року була зустріч дирекції кредитівки з українським духовенством Чикаґо та навколишніх штатів.

Річні загальні збори кредитівки відбудуться в неділю, 13 квітня, о 2-ій год. по полудні, у приміщенні головного бюро кредитівки, за адресою: 2332 W. Chicago Ave. Інформативні сходини відбудуться також в Ню-Джерзі – в неділю, 20 квітня, о 1-ій год. по полудні, в залі Українського американського культурного центру за адресою: 60 N. Jefferson Rd., Whippany, NJ. Присутні отримають вичерпний звіт діяльности кредитівки за 2007 рік.

У Філядельфії вітатимуть о. Б. Ґудзяка

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 30 березня українська спільнота міста і околиці вітатиме на доброчинному обіді о. д-ра Бориса Ґудзяка, ректора Українського Католицького університету (УКУ). Бенефіс відбудеться в Українському освітньо-культурному центрі у Дженкінтавні, Пенсильванія.

УКУ як єдиний католицький університет не терені колишнього СРСР став опорою християнської вищої освіти і духовности у Східній Европі. Численні випускники УКУ працюють сьогодні на благо Церкви як в Україні, так і поза її межами, залучені до роботи у державному і громадському секторі. Ці успіхи вдалося осягнути великою мірою завдяки жертвенності доброчинців в Америці, зокрема Пенсильванії.

Доброчинний обід буде нагодою внести свою частку в майбутнє України.

Українська католицька освітня фундація

23 лютого: фестиваль мультфільмів

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – Український освітньо-культурний центр (УОКЦ) запрошує громаду і дітей на другий річний фестиваль українських мультиплікаційних фільмів на честь Міжнародного дня рідної мови в суботу, 23 лютого, 1:30 год. по полудні в галереї УОКЦ. В програмі: „Злидні" (режисер Степан Коваль) і „Секрет Робінзонів" (режисер Стівен Джей Андерсон). Вступ безкоштовний.

Міжнародний день рідної мови, який був проголошений у листопаді 1999 року на генеральній конференції ЮНЕСКО, відзначається у світі 21 лютого. За даними ЮНЕСКО у світі існує 6,000 живих мов. В Україні Міжнародний день рідної мови вперше святкували 21 лютого 2002 року. УОКЦ підтримуватиме дітей України і заохочуватиме дітей Філядельфії користуватися українською мовою в денних заняттях і розвагах.

Адреса УОКЦ: 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046. Тел.: (215) 663-1166. Електронна пошта: contact@ueccphila.org.

Андрея Жаровська

Стелла Кренцбах...

(Закінчення зі стор. 14)

закінчуватися, хоч я розпоряджала ними дуже ощадно. Одного дня я зі страхом ствердила, що в нашій коморі залишилося всього пів мішка борошна. Ще тиждень і нам грозила голодова смерть, а зв’язку не було.

Тоді заявив нам наш о. Володимир, що він піде шукати зв’язку. Ми не здержували його, хоч ніхто з нас не вірив, що цей 77-літній, зі штивною ногою старець, дійде до мети. Від його відходу минуло ще два тижні. Бараболя скінчилася, і ми вже два дні нічого не їли. Але цього ж таки полудня не смерть загостила до нас, а зв’язковий, який приніс нам харчі, гроші й наказ іти на Захід. О. Володимир таки добився до якоїсь групи і вислав нам поміч. Зараз наступного ранку ми вибралися в дорогу. Ми пройшли були вже шматок дороги, як я пригадала собі щось і вернулася. Лікар сердився на мене, казав, не поведеться нам у дорозі. Але нам повелося напричуд добре. А те, за чим я вернулася, був дерев’яний хрест, який стільки разів врятував наш шпиталь. Хто зна, чи без цього хреста пройшли б ми були три кордони, вже тоді дуже добре бережені.

1 жовтня 1946 року опинилися ми в англійській зоні Австрії. Там я розпрощалася зі своїми товаришами. Як я дісталася до Палестини, це вже не належить до теми моїх споминів.

Опинившись у новій батьківщині, я пообіцяла собі поінформувати світ про українців та їхню геройську УПА. Нагода, одначе, довго не траплялася, я була сірою людиною, а таких світ не радо вислухує. Але тепер, коли стала я працювати в міністерстві й мій підпис відомий не одному дипломатові, я сповню свій обов’язок.

Я звертаюся до свободолюбного світу й остерігаю його, щоб не легковажив собі українського питання, бо тільки вільна Українська Держава буде запорукою і доказом справедливого миру в світі.

Свято Богоявлення Господнього відзначено у Кергонксоні і Гантері

Владика Павло Хомницький освячує воду у Кергонксоні.

Під час Великого Йорданського водосвяття у Гантері.

Жіноцтво в Кергонксоні готує Святкову вечерю.

КЕРГОНКСОН, Нью-Йорк. – Парафіяльна Просфора в церкві Пресвятої Трійці відбулася, як і щороку, 18 січня. Цього року це свято було звеличене присутністю Владики Павла Хомницького. В Україні цей день називають „Щедрий вечір“. Владика Павло відслужив Велике Йорданське Повечір’я, а співслужили йому о. Степан Яновський і настоятель о. Володимир Пісо.

Владику привітали учні Школи українознавства, директором якої є Ольга Равлюк. Владика благословив усі страви, і почався Щедрий вечір – Свята вечеря. Всі страви були дуже смачні, бо готували її вмілі господині. Тепер кухню очолює Сільвія Кузів, а допомагають О. і Я. Дашевичі, К. Борис, Л. Сависька та інші, а також мужі-довір’я Олег Мачай, Олег Стецик і Роман Гаврилюк. Під час Просфори були виступи школярів, які співали колядки під проводом Оксани Протеник, яка прекрасно грає на фортепіяно, а також інших вчителів. Дуже добре виступила дитяча аматорська група музикантів, якою керує Галина Щепко. Після цього усі присутні колядували. Закінчилася Свята вечеря подякою Владиці і усім присутнім та „Многая літа“.

На Йордан, 19 січня, Владика Павло відслужив Службу Божу. Співслужили йому вищезгадані священики, а вівтарні хлопці Данилко і Павлик Мачаї вміло виконували свої обов’язки. Владика виголосив проповідь, привітав усіх парафіян і священиків, а також назвав усі нагороди о. В. Пісо, якими настоятель відзначений. Зразу після цього Владика Павло служив Велике Йорданське Водосвяття у співслужінні о. С. Яновського і о. В. Пісо.

Опісля Владика і священики з дружинами поїхали до парафії Івана Хрестителя у Гантері, де Владика також виголосив проповідь, побажав усім присутнім щастя, здоров’я і багато років життя. Також відбулося Велике Йорданське освячення води, нових образів, які придбали парафіяни, а намалювала їх Галина Титла.

Після відправи Владика, священики з дружинами та інші були гостями в домі Богданни Титли, яка є членом церковної управи. Крім духовенства, була присутня вся церковна Управа – Ліда і Олексій П’ясецькі, Наталка і Степан Коростелі, Віра і Іван Ґайдоші, Тоня Льорх, Галина і Богдан Титли та інші. Усі колядували, раділи і тішилися святковими днями.

Протоєрей **Володимир Пісо**

Учасники свята в Кергонксоні.

Товариство сеньйорів відзначило своє 25-ліття

Калину з України на честь 25-річчя саджають (зліва): д-р Василь Саляк, Іван Ковальзецький, Орися Гевка, Томаш Гегедаш, д-р Євген Новосад, Олександер Михайлюк, Богдан Тодорів, Борис Павлюк.

Д-р Марґарет Колей – автор книжки „Більше, ніж зерно правди".

Співають сестрички Юля і Віта Курилці.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Товариство українсько-американських сеньйорів відзначило своє 25-ліття 18 листопада 2007 року в приміщенні Українського освітньо-культурного центру (УОКЦ).

Свято відкрив голова Товариства д-р Євген Новосад, який подав коротку історію товариства, попросив присутніх хвилиною мовчання вшанувати пам'ять його засновників д-ра Олександра Черника, проф. Володимира Винницького та всіх тих, що спричинилися до його розбудови.

Товариство було засноване у 1982 році, щоб об'єднати старших громадян Філядельфії і околиць, а заохоченням для його заснування було те, що громада придбала свій будинок – теперішній УОКЦ, в якому товариство могло б мати своє приміщення. Була створена управа товариства на чолі з проф. В. Винницьким. За програмою товариства щомісяця його членам лікарі-сеньйори міряли тиск крови, запроваджено щотижневу руханку під наглядом інструктора; запропоновано час від часу давати доповіді на різні запитання з медицини, зокрема психології і психіятрії, історії, літератури; організовувати прогулянки-екскурсії до українських осель, музеїв, разом відзначати історичні свята. Ця програма виконується і тепер. Крім цього, сеньйори беруть участь майже в усіх українських культурних організаціях, щороку влаштовують День подяки, інші традиційні свята. Товариство не забуває сеньйорів, які з причини своїх недуг не можуть брати участи у засіданнях. Добровольці їх відвідують, приносять їм кошички з їжею.

Після смерти В. Винницького головою товариства було вибрано д-ра Є. Новосада, який професійно веде справу, почату 25 років тому.

На святі громада заповнила велику залю УОКЦ, як то кажуть, „по береги". Крім сеньйорів, прийшли люди молодшого покоління, що перетворило 25-ліття на свято всієї української філядельфійської громади. Є. Новосад запросив пароха Української католицької церкви св. Михаїла о. Володимира Костюка до молитви.

Перша частина свята була бенкетова, а друга – мистецька. Другу частину відкрив Богдан Тодорів віршем члена Товариства Івана Ковальзецького „На 25-ліття сеньйорів". Відтак він представив усіх виконавців програми.

Музичну частину почала молоденька піяністка Лариса Воскобійник сонатою Людвига ван Бетговена, яка полонила усіх присутніх професійним її виконанням. Л. Воскобійник виконала також твори Федеріка Шопена. Твори Антона Аренського, Карлоса Ґарделя, Йосифа Витвицького виконало тріо – Л. Воскобійник (піяно), Валерія Шолохова (чельо), Юрій Воскобійник (скрипка). Присутні нагородили виконавців довготривалими оплесками.

Виступає тріо (зліва): Юрко Воскобійник, Лариса Воскобійник, Валерія Шолохова.

Л. Воскобійник – дочка Ніни і Юрія Воскобійників, студентка Джонс-Гопкінс університету, У консерваторії студіює піяно. Крім ряду нагород на конкурсах піяністів, недавно нагороджена на Ню-йоркському музичному фестивалі. У 2006 році вона грала концерт Сергія Рахманінова у Київській симфонічній оркестрі, під диригентурою Віктора Здоренка, під час київських „Музичних вечорів", в Маріїнському парку. В. Шолохова народилася 1990 року в Києві, до США приїхала у 2001 році, вчиться у проф. Володимира Пантелеєва у спеціяльній музичній школі для обдарованих дітей в Ню-Йорку. Вона була нагороджена на конкурсах в Австралії і Хорватії. Ю. Воскобійник – учень середньої школи, вчиться грати на скрипці у проф. Джім Ліона, теж був учасником літньої програми 2005-2006 років в Києві.

В другій частині концерту взяла участь вокально-інструментальна оркестра „Четверта хвиля", під керівництвом Ігоря Сипеня. Виконавцями були Андрій Турчин, Алла Кунцевич, Світлана Карпій. Потім виступили юні артисти Тоня Одливанська, Юля і Вітуся Курильці. Цих двох сестричок вчить співати їхня мама Ірина Курилець. А. Кунцевич, С. Карпій співали при акомпаніяменті бандури. Ірина Василевська виконала власну ліричну композицію „Мамо, зірко моя, як я кохаю тебе".

На кінець свята д-р Є. Новосад подякував усім учасникам та гостям.

Під час відкриття свята сталася несподіванка: на сцену вийшла д-р Марґарет Колі, авторка книжки „More than a Grain of Truth. The Biography of Gareth Richard Vaughan Jones" („Більше, ніж зерно правди. Біографія Ґарета Ричарда Вона Джонса"). Гостю представив Б. Тодорів. В цій книжці йдеться про молодого англійського кореспондента Ґ. Джонса, який у 1932-1933 роках був свідком Голодомору-геноциду в Україні і першим розповів про це на Заході у своїх репортажах. За це Ґ. Джонс заплатив життям, коли в 1934 році потрапив до пастки, яку правдоподібно приготував НКВД. Йому тоді виповнилося 30 років.

Учасники вечора подякували М. Колі за поширення правди про Голодомор в Україні.

Петро Клюк

Під час свята в гостинній залі УОКЦ.

Чи Ватикан...

(Закінчення зі стор. 5)

Католицької Церкви над іншими християнськими Церквами, він стане ще аґресивнішим. Тут ідеться не лише про Церкву і релігію, але і про польські політичні інтереси, про „Креси Всходнє", зокрема про Львів, який має стати головним польським, римо-католицьким центром на Сході Европи. Цікаво, що недавно Папа Бенедикт XVI особисто призначив 46-річного єпископа-помічника з Польщі, з правом наслідства, для Львівського римо-католицького Митрополита Маріяна Яворського. Це багатомовний факт. Ватикан і Варшава співпрацюють...

Таїнство Христової Церкви

Подібно, як і всі інші Правди Христової Віри – такі, як Пресвята Трійця, Воплочення Ісуса Христа, Пресвята Євхаристія та інші, також і Свята Христова Церква є великим Таїнством, яке можна під різними аспектами розглядати та інтерпретувати. Слушно заявив Соборовий декрет про екуменізм, що ці різні підходи та богословські формулювання об'явлення правд часто доповнюють одне одного. Так є і з Церквою. Що є справжньою основою Христової Церкви? Про це говорить св. Євангеліє (Мат. 16, 18): „І кажу Я тобі, що Петро ти, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою і сили адові не переможуть її". Згідно із загальною інтерпретацією цих Христових слів, Петро вважається цією скелею, на якій Христос побудував свою Церкву, хоч повної ідентифікації тут немає. В інших перекладах цих Христових слів додано ще в дужках слово „скеля" до слова „Петро", щоб була повна ідентифікація Петра зі скелею, на якій Христос побудував Церкву. Декому дивним видавалося це твердження, що Христос побудував свою Церкву на грішній, немічній людині; Церкву, яку сили пекельні не переможуть.

Будучи в Римі, в базиліці св. Петра, прочитали ми на стелі це саме речення латинською мовою: „Tu es Petrus st super hans petram aedificado Eceglesiam meam". Отже, тут є два окремі, хоч подібні слова: „Петрус" (гр. „Петрос") чоловічого роду, що означає „камінь" і „петра" жіночого роду, що означає „скелю", на якій Христос побудував свою Церкву. Так зрозуміли це речення і Святі Отці, Східні і Західні. Св. Йоан Золотоустий в 53-ій гомілії про Євангелію св. Матея говорить ось що: „Скеля, на якій Христос збудує Свою Церкву, означає віру визнання (Петрового)". Св. Єронім у 6-ій книзі про Євангелію св. Матея твердить, що „Христос є цією Скелею, і Він дав своїм апостолам право зватися скелями. Бог заснував Свою Церкву на цій Скелі і від цієї Скелі Петро одержав своє ім'я. Св. Василій Великий пише у другому розділі про Ісаю, що „Церква, Храм Господній є збудована на основі віри апостолів і пророків". А великий богослов і Отець Західньої Церкви св. Августин у своїх „Відкликах" заявляє: „На одному місці я сказав... що Церкву збудовано на Петрі як на Скелі... але властиво не до Петра сказано: „Ти є Скеля", тільки „Ти є Петро", Скелею був Ісус Христос" ... пізніше додав: „Петро не був першим понад апостолами, тільки першим серед них".

У новіших часах подібні думки висловлював теж голяндський богослов та історик Східньої Церкви, єзуїт, о. д-р Вільгельм де Вріс, який опублікував наукову працю „Рим і Патріярхати Сходу", де він довів, що „впродовж цілого першого тисячоріччя аж до розколу в 1054 році Папа Римський, Патріярх Західньої Церкви, не мав ніяких прав до Патріярхів Сходу". Він брав теж участь у нашому симпозіюмі про церковні справи, що відбувся в Ню-Йорку 15 липня 1972 року. Там сказав він: „Коли Церква проіснувала тисячу років без концепції папського примату, то це свідчить, що така концепція примату не мусить конечно опиратися на Божому законі, але є вислідом розвитку загального, людського праводавства. Церква існувала, отже, тисячу років без такої концепції примату. Це дуже важливий факт, який ви, українці, повинні взяти до уваги і поробити з нього відповідні висновки". Тому важко погодитись з заявою Конґреґації Віровчення, що Отці перших двох вселенських соборів, в Нікеї 325 року і Царгороді 381 року, які уклали Символ Віри, у визнанні віри „В єдину, святу, соборну і апостольську Церкву" мали на увазі якусь середньовічну Римо-Католицьку Церкву, побудовану на засадах централізму та уніформізму. Вони напевно інакше розуміли Церкву, – як збір рівноправних, помісних Церков Сходу і Заходу, поєднаних Святим Духом в Одне Містичне Тіло, Головою якого є Христос.

За наше українське церковно-політичне самовизначення

Великим нашим нещастям є те, що в нашій самостійній українській державі головними, домінуючими Церквами є чужі, неприхильні нам Церкви: Московська Православна і Польська Римо-Католицька. Їхнім головним завданням є не освячувати і спасати наші душі, але тримати нас у стані духовного поневолення, робити нас і наші Церкви знаряддям чужих, антиукраїнських церковно-політичних інтересів. Тут, отже, не лише наші Церкви є у великій небезпеці, але і майбутнє українського народу і Української держави. Такий стан не може дальше продовжуватися. Тим небезпекам треба рішуче протидіяти.

Православні українці повинні вкінці скинути зі себе ярмо московського „суперканонічного" православ'я, а греко-католикам треба звільнитися від усяких впливів польонофільського ультракатолицизму і латинізуючого лефевризму. Треба позбутися всіх тих аномалій і старатися про поєднання усіх Українських Церков київської традиції. На нашу думку, ніяк не можна у цей процес поєднання включати Православну Церкву Московського патріярхату, бо вона старатиметься різними підступними засобами до поєднання не допустити.

Єдина Українська Православна Церква, очолена Київським патріярхом, як гідний, рівноправний член Христової Родини – це перший важливий крок до нашого духовного визволення: церковного, національного, державного.

Відійшла у вічність 102-літня д-р Ірина Гузар

Св. п. д-р Ірина Гузар

26 грудня 2007 року д-р Ірина Гузар відсвяткувала 102-ліття з рідними та близькими у Львові, а 4 січня померла в себе вдома. Була при повній пам'яті до останніх хвилин життя. Племінник її, Патріярх УГКЦ Любомир Гузар, відправив Парастас, а похорон відбувся 5 січня в церкві св. Княгині Ольги. Поховали І. Гузар на Янівському цвинтарі у гробівці батьків. Літургія і Панахида були відслужені 15 січня в церкві св. Миколая в Торонто.

І. Гузар народилася 26 грудня 1905 року у Львові. Батько Юліян Гузар, урядник міністерства освіти у Відні, після російського полону повернувся з родиною до Львова, працював в ділянці освіти, одружився з Марією Косінською.

І. Гузар була професором і завідувачем катедри німецької філології Львівського університету ім. Івана Франка, автором понад 100 наукових праць, дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді і в Україні, членом численних міжнародних наукових організацій. Була вчителькою гімназії Сестер-василіянок у Львові. 1985 року одержала медалю і почесну грамоту від Академії наук Німеччини, де відзначено, що завжди свої праці вона пов'язувала з Україною. У 1973 році її було звільнено з праці у Львівському університеті. Уникаючи репресій, подалася в Таджикистан, де працювала п'ять років у містечку Кулябі, викладаючи в інституті західньоевропейську літературу. Після цього мала змогу повернутися до Львова. Останнім часом періодично жила в Канаді. Крім наукових праць, друкувала переклади і власні оповідання.

Її дочка Марта викладала математику в Донецькому університеті, померла в 2001 році. Чоловік Марти, Ігор Скрипник, був академіком, директором Інституту прикладної математики в Донецьку. Помер 2005 року. Їхній син Ігор, також математик, викладач Донецького університету, одружений, має дочку Марійку.

Д-р І. Гузар 2003 року одержала нагороду від Верховної Ради України „За заслуги перед українським народом". У 2005 році НТШ та українська громада відсвяткували 100-ліття проф. І. Гузар в Українсько-канадській мистецькій фундації в Торонто.

Покійна залишила в горі внука Ігоря з дружиною Світланою та їхньою донькою Марійкою в Донецьку, племінника – Патріярха Любомира Останній цикл збірки завершують історичні оповіді, леґенди та баляди, в яких автор стає на захист української правди та справедливости., внучатурз племінницю Марійку Рипан з родиною, дальшу родину в Україні, США та Канаді.

Вічна їй пам'ять!

Марія Рипан

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Висилаючи посмертні оголошення, просимо подавати числа своїх телефонів.

Оголошення можуть бути оплачені кредитовими картками: VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність мого дорогого МУЖА

СВ. П.

АНДРІЯ ЗАКРЕВСЬКОГО

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

- **у церкві св. Юра в Ню-Йорку, 22 лютого 2008 р. о год. 8:30 ранку;**
- **у церкві св. Покрови Божої Матері, Бронкс, Н. Й.;**
- **у церкві св. Покрови Божої Матері, Озон Парк, Н. Й.;**
- **в Україні та Польщі.**

Прошу ласкаво згадати Покійного у своїх молитвах.

ЛІДІЯ ЗАКРЕВСЬКА

У невимовному смутку повідомляємо родину, друзів і знайомих, що в п'ятницю, 1 лютого 2008 р. відійшла у вічність на 98-му році життя наша найдорожча, незабутня МАТИ, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і ТЕТА

СВ. П.

ОЛЬГА БАЧИНСЬКА

довголітня директорка школи українознавства в Сиракюзах.

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 4 лютого 2008 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lakeview Memorial Home, 371 Lakeview Ave., Клифтон, Н. Дж.

Похорон відбувся у вівторок, 5 лютого 2008 р., о год. 9-ій ранку в католицькій церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі в Ґлен Спей, Н. Й.

Прибиті горем:

сини	**– Лев Бачинський з дружиною Галею**
	– Олег Бачинський з дружиною Сарою
дочка	**– Марта Сай з мужем Юрієм**
внуки	**– Христина Фаррелл з мужем Робертом**
	– Мая Шмидт з мужем Стефаном
	– Юстин Сай з дружиною Марією
	– Юрій Сай
	– Маруся Ферґесон з мужем Петриком
	– Марко Бачинський
	– Наталка Кларк з мужем Ніком
правнуки	**– Іян і Соня Шмидт**
	– Кайл і Касандра Ферґесон
	– Софія і Микола Сай
	– Ліам і Мія Кларк
	– Лілія Фаррелл
кузин	**– Зеновій Салевич з родиною**
племінниця	**– Таїса Ружицька з синами**
свати	**– Люба і Мирон Чолган**
	– Марія Клюфас

та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді і Польщі.

Вічна Їй Пам'ять!

У ДРУГУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність, 25 лютого 2006 р., нашого найдорожчого і незабутнього БАТЬКА і ДІДУСЯ

СВ. П.

ВОЛОДИМИРА ҐІНИ

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ:

- **у церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Бронксі, Н. Й. 23 лютого 2008 р. о год. 9:30 ранку;**
- **у церкві св. Андрія в Гемптонбурґу, Н. Й. 25 лютого 2008 р. о год. 8:30 ранку;**
- **у церкві св. Юра в Ню-Йорку 25 лютого 2008 р. о год. 8:30 ранку.**

ПАНАХИДА на могилі Покійного на цвинтарі св. Духа: 24 лютого 2008 р. о год. 10:30 ранку.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:

донька	**– ВІРА з донею АДРІЯНОЮ ДРОГОМИРЕЦЬКОЮ**
син	**– ЮРІЙ з родиною**
донька	**– НЕОНІЛІЯ з родиною.**

Вічна Йому Пам'ять!

У першу болючу річницю відходу у вічність нашого найдорожчого мужа, тата, дзядзя-діда, брата, шваґра і вуйка

св. п. д-ра ІВАНА КИЗИКА,

висловлюємо щиру подяку всім хто зложив пожертви на Служби Божі і на Український Католицький Університет (УКУ) у Львові.

ОЛЕКСАНДРА КИЗИК з РОДИНОЮ

Будуть відправлені Служби Божі
19го лютого 2008 р. в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Whippany, New Jersey о 6 год. вечером
і
23го лютого 2008 р. в українській католицькій церкві Святого Духа у Hamptonburg, New York о 11 год. ранку.

****

З глибоким жалем повідомляємо, що 13 січня 2008 р. відійшов у вічність на 58 році життя наш
СИН, БРАТ, ВУЙКО

СВ. П.

МИХАЙЛО ІВАН БАНАСЕВИЧ

Покійний народився в Utica, NY.

Залишені в смутку:
мама – ОЛЕНА
сестра – АННА МІЛІ
племінник – КРИСТОФОР МІЛІ з дружиною ГЕЛЕНОЮ і дочкою РОКСОЛЯНОЮ.

Вічна Йому Пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що у вівторок, 29 січня 2008 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ТЕТА

СВ. П.

СТЕФАНІЯ ЧОРНОДОЛЬСЬКА

Нар. 31 липня 1921 р. в селі Сновичі, Львівська обл.

ПАРАСТАС відбувся в п'ятницю, 1 лютого 2008 р. в похоронному заведенні Schuyler Hill, 3535 E. Tremont Ave., Bronx, NY.
Заупокійна Служба Божа відбулася в суботу, 2 лютого 2008 р., в Українській католицькій церкві св. Покрови Пречистої Діви Марії, Bronx, NY.
Похорон в суботу, 2 лютого на Українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:
донька – ІРЕНА ГЛУШЕВСЬКА з мужем БОГДАНОМ
син – д-р РОМАН з дружиною АННОЮ
внуки – МАРКО ГРУШЕВСЬКИЙ
– СТЕФАН і ЛОРЕН ЧОРНОДОЛЬСЬКІ
братова – СОФІЯ БАБІК з родиною в Україні
родини – ОЛЕНЦІ, ЗАКРЕВСЬКА, ПІДЛУСЬКІ, ГЕРЛИНСЬКІ, ҐОТЧАЛК, СТРОЧАН, КЕЙГІЛ, ОДІНС, КУЛЬЧИЦЬКА
та ближча і дальша родина в Америці, Україні і Польщі.

Вічна Її Пам'ять!

В пам'ять Покійної пожертви можна складати на:
Children of Chornobyl RDF,
60-C North Jefferson Road, Whippany, NJ 07981
або на
Nativity BMV Orphanage Fund – Zolochiv,
8530 W. 131 St., Palos Park, IL 60464.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ д-ра ІВАНА КИЗИКА (1918-2007)

Минулого року, ділилися ми сумною вісткою з нашою медичною громадою та українським громадянством, що 21-го лютого 2007 року відійшов у вічність визначний український лікар-стоматолог та громадсько-церковний діяч св. п. д-р Іван Кизик.

18-го лютого цього року сповнилося б йому 90 років. З нагоди першої річниці його смерти дозвольте згадати про його життєвий шлях та діяльність. Він прожив своє життя, сповнене любов'ю і працею для своєї родини та громади.

Народився він 1918-го року в селі Мокротині Жовківського повіту коло Львова, у свідомій селянській родині. Середню освіту розпочав в Ювенаті св. Йосифа у Збоїськах, близько Львова, а закінчив у Малій Духовній Семінарії в 1939 році.

Стоматологічні студії розпочав в Університеті Фрідріха-Вільгельма в Берліні, а закінчив їх у 1949 році докторатом у Гайделберському Університеті. Згодом осів у Ре-ґенсбурзі, де працював як лікар-стоматолог у таборі для переселенців при УНРА й ІРО. Там Покійний був активним у студентському житті, та часто керував неформальними студентськими вокальними групами. Там і запізнався та одружився із студенткою медицини Олександрою Данилович в 1948 році, з якою потім виховав дві доні, Марту і Ксеню, та трьох синів Романа, Ореста і Андрія, та дочекався ще сім гарних внуків - Андрею, Христину, Марка, Діяну, Данила, Анну і Софію.

В 1949 році виеміґрував з родиною до Америки, де зразу працював у фабриці, а потім пройшов трирічне стоматологічне перенавчання і одержав диплом доктора стоматологічної хірургії та медичної дентистики при Ню-Йоркському Університеті. У 1956 році зробив ліценцію та відкрив і провадив приватну дентистичну практику в Ню-Гейвен, Коннектікат.

Від заснування Українського Лікарського Товариства (УЛТПА) у Ню-Йорку був членом управи відділу УЛТПА Ню-Інґленд, який заснував його шваґер св. п. д-р Тарас Ганушевський. Також був довголітнім секретарем і головою цього відділу. Д-р Іван Кизик був автором цікавої 10-сторінкової статті про "25- ліття перебування українських лікарів-стоматологів в Америці" у пропам'ятній книжці "25-ЛІТТЯ УЛТПА".

Крім своєї професійної праці, д-р Кизик був дуже активний у громадському житті. Був довголітнім секретарем УККА та членом екзекутиви на стейт Коннектікат, заступником голови Рідної Школи, секретарем Пласт Приюту, членом Народного Дому в Ню-Гейвен та управи Товариства за Патріярхат. Рівнож, був членом Holy Name Society, та управи церковного комітету при українській католицькій парафії св. Михаїла в Ню-Гейвен, Коннектікат, та хору, при якому часто добровільно дякував. Він був також одним із засновників Українського Інституту Америки в Ню-Йорку.

Обоє, з дружиною Олександрою, були щедрими жертводавцями на громадські і культурні цілі. Д-р Іван був співзасновником Фонду Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті, та Залізного Фонду для Духовної Семінарії у Стемфорді, Коннектікат. По закінченні своєї стоматологічної практики в 1996 році передав повне обладнання дентистичної ординації Семинарії св. Василія у Стемфорді.

Св. п. д-р Іван Кизик упродовж 40 років був членом американських дентистичних товариств і постійним членом централі American Dental Association та Connecticut Dental Association, де служив у різних позиціях. Рівнож був членом дирекції та активним добровольцем дентистичної клініки ім. д-ра Лоуб та служив дорадником у дентистичній клініці лікарній St. Raphael's у Ню-Гейвен, Коннектікат. Лікарі-колеги його шанували, а пацієнти любили.

28-го лютого 2003 року д-рові Іванові та Олександрі Кизикам сповнилося 55 років щасливого подружнього життя, а 50-ий Золотий Ювілей свого вінчання відсвяткували 28-го лютого 1998 року на Союзівці, де в українській католицькій церкві Пресвятої Трійці відновили свої подружні обіти. Це також був день вінчання їхньої доні Ксені з інж. Александром Салевичом, яких вони поблагословили на щасливу подружню мандрівку.

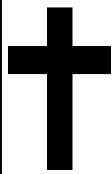
Після відходу на заслужену емеритуру в грудні 1996 року, переселився з дружиною до Ню-Джерзі 2001 р., щоби бути близько дітей і внуків. Тут знову став постійним членом УЛТПА, відділ Ню-Йорк.

Таке було життя і діяльність нашого колеґи св. п. д-ра Івана Кизика. Він працював з любов'ю для родини і громади, яка його любила і шанувала.

Родина і приятелі попращали д-ра Івана традиційними похоронними відправами східного обряду, яких Покійний так добре знав і любив, та так часто співав для других у громаді. Проповідь на похороні виголосив покійного похресник, о. д-р Роман Лобай, канцлєр Торонтської Епархії. Похоронні відправи відбулися в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Whippany, New Jersey. Це був перший похорон в новому приміщенню церкви. Після похоронних відправ, дирекція Українського Культурного Центру справила поминки для всіх присутніх. Тіло Покійного спочило на українському католицькому цвинтарі Святого Духа - Holy Spirit Ukrainian Catholic Cemetery, Hamptonburg, New York.

Хай гостинна земля Вашінґтона буде йому легкою, а вільна Україна йому сниться.
Вічна і славна Йому Пам'ять!

Д-р Павло Пундій з родиною,
Почесній член УЛТПА
та Дійсний член НТШ-А

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

ділиться сумною вісткою з членством УККА та всією українською громадою, що в середу, 30 січня 2008 р. відійшов у вічність на 89-му році життя

СВ. П.

Посол ЛЕВ ДОБРЯНСЬКИЙ

довголітній президент
Українського Конґресового Комітету Америки,
професор емерит Університету Georgetown,
колишній посол США на Багамах,
довголітній Голова Комітету Поневолених Націй,
Почесний Голова Victims of Communism Memorial Foundation,
щирий патріот України,
який усе своє життя посвятив справі боротьби за волю народів.

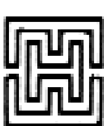
Шановній дружині та дочкам Покійного складаємо наші глибокі співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КРАЙОВА ЕКЗЕКУТИВА УККА

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
Осередок у Вашінґтоні, Д.К.

з глибоким смутком повідомляє своїх членів та громаду, що 30 січня 2008 р. відійшов у вічність на 89-му році життя член нашого осередку

СВ. П.

проф. д-р ЛЕВ ДОБРЯНСЬКИЙ

Покійний був автором резолюцій Конґресу США о Поневолених Націях, головним промотором закону поставлення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні, активним членом українських громадських організацій, та послом США на Багамах.

Рівнож був автором чисельних наукових праць з ділянок економії, народної безпеки та закордонної політики.

Шановній дружині Юлії, донькам Паулі та Лярисі також ближчій і дальшій родині Покійного висловлюємо наші найщиріші співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

УПРАВА ОСЕРЕДКУ

Світлої пам'яті Галини Ільченко

... І серце рветься з болю, жалю,
Невпинно сльози все течуть
Чорнішої нема печалі
Бо ти пішла в останню путь...

26 січня 2008 року відійшла у вічність довголітня сестриця, турботлива мама, любима бабуся і прабабуся Галина Ільченко. На 86-му році після короткочасної хвороби перестало битись серце дорогої нашої мами, яка все своє життя працювала для сестрицтва, для громади, родини і церкви.

Народилась на Полтавщині, Гадячського району в селі Куражі в 1921 році в родині Паровченко. За її словами дитинство було дуже коротке. Родину, яка вміла працювати, дуже скоро розкуркулили, забравши все, а родину з малими дітьми викинули на вулицю. З самого дитинства зазнала біди і голоду у ті страшні 1932-33 роки. Багато з родини не пережили Голодомору.

Ще на Україні закінчила вчительський технікум і працювала вчителькою у школі. Під час війни родина виїхала до Австрії, де народився син Микола. Важкою і нелегкою була доля еміґрантів, але і в таборах вчила дітей, організовувала самодіяльність. В 1949 році еміґрували до Бразилії, де активно включились до громади українців, будували церкви, відкривали школи, дириґувала церковним хором. У Бразилії народилась дочка Оля. Довгий час була головою сестрицтва. В 1962 році родина переїжджає до Америки. Покійна працювала на фабриці у Світлика, вчила дітей у школі, працювала в сестрицтві, була довгі роки головою сестрицтва. Її невтомні руки разом із іншими сестрицями приносили незаміниму і велику допомогу в будівництві нашої церкви. Вміла організувати людей не тільки для праці, але і для відпочинку, організовували різні вистави і концерти, деклямували вірші, співали українські пісні. І куди б доля не закидала родину Василя і Галини Ільченко завжди дбали про рідну мову, українську культуру, наші традиції, а також і про те, щоб навчити не тільки своїх дітей і онуків свого українського, але вони завжди старались мати маленьку рідну Україну у своєму серці, в своїй душі.

Разом із сестрицями варили вареники, пекли паски, вишивали рушники і українські сорочки, невтомно турбувались про прикрашення нашої церкви.

Покійна в смутку залишила сина Миколу з дружиною Марією, внучку Таню з чоловіком і правнуком Матвієм, внучку Христину, а також дочку Олю з чоловіком Михайлом Зелензнок і внуками Михайлом і Андрієм.

Похоронні відправи в церкві св. Юрія Переможця в Ярдвілі відправляв настоятель протоієрей Петро Левко разом із священником Михайлом Гонтаруком в присутності великої кількості парафіян, гостей і родини.

На цвинтарі у С. Бавнд Бруку провести в останню дорогу прийшов наш дорогий владика архиєпископ Антоній. Він відслужив літію разом із священиками, підтримав родину, бо дійсно знав Покійну, яка завжди турбувалась про нашу Українську Православну Церкву, наше сестрицтво, нашу громаду, за її активну участь в організації і підтримці Об'єднання Православних сестриць Америки. Також не забудуть її семінаристи, якими вона опікувалась, коли вони перебували в нашій парафії у Ярдвілі.

На поминальному обіді, який приготували наші сестриці в пам'ять Почесної голови сестрицтва святої княгині Ольги при церкві св. Юрія Переможця новопредставлену Галину Ільченко з глибокою пошаною і любов'ю пом'янули у виступах онук Михайло і дочка Оля. Також зі словами підтримки і з вшануванням доброї пам'яті мав слово голова парафіяльної Управи пан Василь Дерека.

Галина Ільченко була енергійна, талановита і велика патріотка, за це її любили і поважали, такою вона і залишиться в нашій пам'яті.

Родина